

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 3. července
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

Už za Rakouska-Uherska se lidé živili psaním srdceryvných povídek a Hašek si z nich dělal srandu.

Myslel jsem, že už je to jen historie, a teď se nestačím divit, když vidím na internetu „pravdivé“ srdceryvné články. Autoři se většinou podepisují jako N.D. či jména obrozenek jako Karolína Pravdivá, Též s oblibou používají velká písmena, příklady článků následují:

„Mladý muž pozval sousedku, aby s ním strávila své poslední chvíle života, neuvěříte, co se STALO.“

„Pozval bezdomovce na oběd a pak se TO STALO.“

Před spaním vložte stroužek česneku do toalety. Zažijete malý zázrak!

Snědla tvaroh a

umřela.

V 67 letech se poprvé stala matkou a nelituje TOHO

Optická iluze prozradí, jaký typ člověka se ve vás skrývá.

Třileté dítě zastavilo vlak, aby zachránilo ježka.

Vzala ho za ruku A TÍMTO si změnila život.

Její muž nechápal, proč TO dělá. Ona věděla, že stačí vložit česnek pod polštář a ve vaší posteli se začnou dít opravdové zázraky.

Nikdo si TOTO kotě nechtěl vzít domů. Když zjistíte proč, zlomí vám to srdce!"

Když tak přemýšlím o spisovatelích, kteří uměli velmi dobře psát, ale již tu nejsou, Haškovi nebo Vančurovi, oba byli velice levicově založení, dalo by se říci, že byli komunisté, tak si myslím, že je velký rozdíl mezi těmi, kteří podporovali či vstoupili do strany za Rakousko-Uherska, když ještě nevěděli, co soudruzi či soukmenovci umí a těmi, kteří vstoupili do strany po roce 1948 nebo dokonce 1968. ....

A jen tak mimochodem.

Nedávno jsem si vzpomněl, jak před pár lety jsem šel na předem ohlášenou návštěvu na generální konzulát cosi vyřizovat. Všiml jsem si, jak za ouřednicí je položena asi 3 cm tlustá zelená složka s mým jménem na vrchu.

No a tak teď přemýšlím, co asi všechno v oné složce o mne mají napsáno, když generální konzulka se

ke mne chová jako ke zločinci, vyvrheli společnosti a tudíž osobě nežádoucí. To asi v těch hlášeních bude sotva něco pozitivního. Kolik lidí si asi na mne schladilo žáhu, ba i nahlásilo i to, co se nestalo, co si jak se říká, vycucali z prstu.

A co tam asi mají napsáno o vás, milý čtenáři, či o vašich rodičích, zlých emigrantech, se asi nikdy nedovíme.

Urážlivý dopis

Když přišel manžel dome', našel tam svoji ženu v slzách. Ptal se. co se děje. "Tvoje matka mne hrozně urazila."

"Jak tě mohla urazit, když je na dovolené na druhém konci světa?" "Dnes ráno přišel dopis, adresovaný tobě. Ze zvědavosti jsem ho otevřela." "No a?"

"No, a na konci bylo napsáno: 'P.S. Drahá Marto, až ten dopis budeš mít přečtený, nezapomeň jej dát mému synovi.'"

Řítil bychom si pomáhat.

ZMĚNA KLIMATU: Strašení – lež, která musí skončit.

Drieu Godefridi Gatestone Institute Od roku 1992 emise CO2 celosvětově stále rostou. Čína otevírá v průměru dvě nové uhelné elektrárny týdně. Opravdu věříme, že si Čína, Rusko a Indie nechají Západem diktovat ekonomické podmínky a emise CO2? Tyto země se budou nepochybně radovat, když se Západ sám ochromí svým snažením o redukci emisí. Na snímku: Ocelárna a tepelná elektrárna, Che-pej, Čína.

Od roku 1992 a zejména od Summitu Země v brazilském Riu de Janeiru je Západu neustále vyhrožováno „klimatickou nouzí“, která zatím ještě nikdy nenastala, ale která se pro klimatické alarmisty stala zaklínadlem. Od té doby si Západ – a pouze Západ! – stanovil za svůj hlavní cíl snížení emisí CO2 a dalších skleníkových plynů. Nyní je rok 2023 a je čas na bilanci: 1. Emise CO2 růst nepřestaly a budou růst dál.

Od roku 1992 emise CO2 celosvětově stále rostou. Vzhledem k tomu, že Čína otevírá v průměru dvě nové uhelné elektrárny týdně a i Indie je zjevně odhodlanější než kdy jindy pokračovat v cestě svého hospodářského rozvoje, ostatně tak jako celý „nezápadní“ svět, budou globální emise CO2 v dohledné budoucnosti růst i nadále. K fosilním palivům zatím neexistuje žádná dostupná a levná alternativa.

Tento nárůst globálních emisí CO2 je nevyhnutelný, i když Západ bude pokračovat ve svém úsilí o snížení svých emisí: Snížení emisí na Západě je – a nadále bude – více než

kompenzováno nárůstem emisí ve zbytku světa.

2. Bude splněn cíl Pařížské dohody o globálním oteplování – „zajistit, aby nárůst teploty nepřekročil hranici 1,5 °C oproti hodnotám před průmyslovou revolucí“?

Dosažení cíle Pařížské dohody vyžaduje drastické snížení emisí CO2. To se nestalo. Nejsme na správné cestě k tomuto cíli. Ke globálnímu snížení emisí CO2 nedojde. Cíle Pařížské dohody proto nebude dosaženo. To je nyní jistota. Slovy Mezivládního panelu pro změnu klimatu (IPCC) OSN, je to projekce s velmi vysokou mírou spolehlivosti.

3. Bude splněn cíl EU „dekarbonizace do roku 2050“?

Ještě extrémnější než Pařížská dohoda je cíl EU nazvaný dekarbonizace. Jak již bylo řečeno, i kdyby EU přestala existovat, globální emise CO2 by nadále rostly. Z tohoto pohledu má snižování evropských emisí smysl pouze tehdy, je-li součástí účinného globálního rámce, nikoliv národního nebo regionálního.

„Jít příkladem“ režimům a zemím po celém světě, které často nenávidí Západ, jednoduše umožňuje těmto zemím posílit své ekonomiky, zatímco země, které jdou příkladem, oslabují samy sebe tím, že se zavazují k vážnému ekonomickému znevýhodnění – a přitom jejich závazky nemají prakticky žádný čistý dopad na klima. Opravdu věříme, že si Čína, Rusko a Indie nechají Západem diktovat ekonomické podmínky a emise CO2? Mezitím, jak hospodářsky rostou, se budou nepochybně radovat, když zaznamenají, jak se Západ sám ochromuje.

Frans Timmermans, první místopředseda Evropské komise, pravděpodobně nejhorlivější extrémista, který se v Evropě dostal k moci od roku 1945 – jehož šéfem kabinetu je bývalý vedoucí protijaderné kampaně Greenpeace – neúnavně vydává opatření, iniciativy a deklarace zaměřené na drastické snížení evropských emisí CO2 – i za cenu hospodářské devastace Evropy, za cenu ztráty svobody a za cenu drastického nárůstu závislosti Evropy na čínských kovech vzácných zemí.

Podněbí je globální. Nic, čeho Evropa a Západ v této oblasti dosáhnou, nemá sebemenší význam, pokud snižování emisí nebude globální.

4. Jaké by byly ekonomické důsledky i toho nejpessimističtějšího scénáře globálního oteplování IPCC? Podívejme se nyní na otázku ekonomického dopadu emisí CO2.

Klimatický expert a fyzik Steven Koonin, bývalý náměstek ministra pro vědu v Obamově administrativě, ve své nejnovější knize Unsettled poznamenává, že i kdyby se naplnil nejpessimističtější scénář IPCC o oteplování, byl by globální ekonomický

dopad zanedbatelný (Unsettled: Dallas, BenBella Books, 2021, kapitola 9, „Apokalypsy, které se nedějí“, strana 179.)

Ve své páté a poslední (úplné) zprávě IPCC odhaduje, že oteplení o 3° C – dvojnásobek cíle Pařížské dohody – by snížilo globální ekonomický růst o 3 %. Tři procenta ročně? Ne, 3 % do roku 2100. Toto představuje snížení celosvětového ekonomického růstu o 0,04 % ročně, což je číslo, které je sotva statisticky měřitelné. A to se bavíme o pesimistickém scénáři IPCC. V optimističtějších scénářích nebude ekonomický dopad oteplování prakticky žádný. IPCC, AR5, Working Group II, kapitola 10 uvádí:

„Pro většinu ekonomických sektorů bude dopad změny klimatu malý ve srovnání s dopady jiných hybatelů... Změny v populaci, věku, příjmu, technologii, relativních cenách... a mnoha dalších aspektech socioekonomického rozvoje budou mít dopad na nabídku a poptávku po zboží a službách, který je do značné míry relativní k dopadu změny klimatu.“ Jinými slovy, podle údajů samotného IPCC je ekonomický růst a blahobyt v Evropě a Spojených státech více ohrožen extrémistickými a šílenými environmentálními politikami než globálním oteplováním. Jean-Pierre Schaeken Willemaers z Thomas More Institute a šéf interdisciplinárního týmu „Energy, Climate and Environment Cluster“ 22. února 2023 poznamenal: „EU a její členské státy se zaměřily na klimatickou politiku, mobilizovaly obrovské finanční a lidské zdroje, čímž snížily zdroje nezbytné pro rozvoj vlastního průmyslu a oslabily bezpečnost dodávek energie.“

Poučení z toho všeho je jednoduché: Budoucí generace nás budou proklínat za to, že jsme dovolili extrémistickému ekologickému aktivismu Západ oslabit, zatímco nepřátelský Východ – Čína, Rusko, Severní Korea a Írán – nadále rozvíjely své průmyslové a vojenské kapacity. Namísto snahy bojovat proti emisím CO2 bychom udělali lépe, kdybychom investovali do výzkumu s cílem zajistit spolehlivé dodávky čisté a levné energie, kterou by každý občan rád využíval.

Globální emise a koncentrace CO2 v atmosféře se bohužel v dohledné době nesníží, a nic na tom nezměníme ani tehdy, když drasticky oslabíme globální postavení Západu.

Drieu Godefridi, je právník a filosof, absolvent Saint-Louis University of Louvain. Má doktorát z teorie práva z Université Paris IV-Sorbonne. Je autorem knihy The Green Reich. Překlad původního textu: Climate Change Alarmism Is a Lie that Must Stop

Překlad: Helena Kolínská, Libor Popovský

Pondělí 3. července

Španělé chtějí prosadit migrační reformu bez Maďarska a Polska A V Haagu zahájilo činnost centrum pro vyšetřování ruských zločinů Ukrajinci osvobodili 37 kilometrů čtverečních Macron uložil ministrům, aby uklidnili Francii Čečenský vůdce Kadyrov je prý fatálně nemocný Antimonopolní úřad bude smět používat odposlechy Pardubická policie vyslýchá tři cizince kvůli sobotním výtržnostem A Břeclavsko zamořili komáři Autority varují před vznikem požárů Hezký letní den bez přehnaného horka

Úterý 4. července

Prigožin se ozval z Běloruska a vysvětloval, že chtěl potrestat zrádce A Scholz podporuje rumunské členství v Schengenu NATO prodloužilo Stoltenbergovi mandát o další rok Zelenskyj vyzývá Bidena, aby Ukrajina dostala už teď pozvánku do NATO A Situace ve Francii se zklidňuje Česká a slovenská vláda (na vodě) zvažují společný nákup obrněnců A 170 tisíc dětí odjede do 2500 letních táborů Diecézním biskupem na severu Moravy se stal Martin David Letní den s dekorativními obláčky

Středa 5. července

Nebyli na Neviditeln9p su zpr8vy

Čtvrtek 6. července

Čínský prezident Si vyzval armádu, aby byla odhodlaná bojovat A Zdražuje ropa Meta chce konkurovat Twitteru a zavedla Threads Prigožin je podle Lukašenka v Petrohradu Do Prahy přiletěl ukrajinský prezident Zelenskyj V souvislosti ze Zelenského návštěvou je česká policie na nohou A Biskupská konference je proti legalizace manželství homosexuálů Na Bruntálsku se koná technoparty Slunečný letní den, bez velkých veder

Pátek 7. července

Američané zamýšlejí dodat na Ukrajinu kazetovou municí Stoltenberg řekl, že summit posune Ukrajinu k členství v NATO A Ukrajinu v NATO podporuje i Čaputová Němci zamýšlejí na Rujáně zřídít LNG terminál Volodymyr Zelenskyj odletěl z Prahy do Bratislavy Romové Zelenského žádali, aby uprchlíky přiměl ke slušnosti Výzkumníci zjistili, že 63 procent lidí vnímá soužití s Romy problémově V celém Česku platí výstraha před požáry Klasický letní den, teploty do 30stupňů

Víkend 8. – 9. července

Prezident Biden řekl, že Ukrajina není připravena na vstup do NATO A Ukrajinci zaútočili na Krymský most Z Turecka se na Ukrajinu vrátili velitelé z pluku Azov Zelenskyj navštívil Hadí ostrov A Romové chtějí, aby Zelenskyj apeloval na uprchlíky ve smyslu slušnosti Skončil Karlovarský filmový festival A Kvůli vedrům je zákaz rozdělování ohňů v parcích a zahradách v Praze Policisté na koních kontrolují České Švýcarsko Horký víkend s četnými teplotními rekordy, ve Zvoli přes 32 C

Pondělí 10. července

Vědci zjistili, že v horku mají lidi žížeň Ve Vilnusu začíná summit NATO Švýcaři konstatují, že Zelenskyj vykazuje autoritářské rysy Evropská komise se dohodla s USA o předávání dat Německo s Francií budou vyvíjet nový tank Podle průzkumů klesla důvěra v EU, NATO a OSN Odbory a podnikatelé mají námitky proti úsporným krokům vlády A Advokátní komora hrozí kárným postihem předsedovi strany PRO Jindřichu Rajchlovi Ochladilo se, bylo pod mrakem a párkrát silně zapršelo

Úterý 11. července

NATO souhlasí se zkrácením schvalovacího procesu pro Ukrajinu A Evropský parlament zrychluje utužování spotřeby energie a přechod na elektromobilitu Mluvčí Peskov označil vstřícnost NATO k krajině za chybu Morawiecki naléhá na exhumaci obětí masakrů na Volyni Policie v Přerově vyšetřuje rvačku romských a ukrajinských dětí A Ústavní soud odmítl nároky Německého řádu na vrácení Bouzova Vědci zjistili, že každý čtvrtý Čech už narazil při platbě kartou Česko přispěje k budování posíleného oddílu NATO na Slovensku Horký letní den

Středa 12. července

Podle Erdogana nebude vstup Švédska do NATO schválen dřív než v říjnu A Generál Surovikin se prý rekreuje Zelenskyj kysele uvítal rozhodnutí NATO stran Ukrajiny Severní Korea odpálila dalekonosnou raketu **Zemřel světově známý český spisovatel Milan Kundera** Europoslanci Polčák s Niedermayerem pomohli prosadit v EP směrnice omezující zemědělství

V Česku pobývá víc než milion cizinců Dvě třetiny Čechů si přeje členství v EU Trochu se ochladilo a odpoledne krátce zato mohutně sprchlo

Čtvrtek 13. července

Putin označil možné členství Ukrajiny vv NATO jako hrozbu Podle WSJ je v Rusku zadrženo už deset vysokých důstojníků v souvislosti s dobrodružstvím Wagnerovců Na Ukrajinu dorazila americká kazetová munice Ekoteroristé sabotovali provoz na letištích v Hamburku a Düsseldorfu Vondroušová se probojovala do finále Wimbledonu Senát schválil česko-americkou obrannou dohodu Podle ministra vnitra je úroveň migrace na hranici se Slovenskem nízká A 16 tisíc lidí podepsalo v zájmu demokracie petici, aby Aliance pro rodinu byla odstavena Horký letní den, bude ještě větší horko

Pátek 14. července

Ruská дума zakázala změnu pohlaví Úspěch, výtržníci před státním svátkem zapálili jen 218 aut, míň než loni A Herci v Hollywoodu stávkují Vládní poslanci uhájili ve sněmovně úsporný balíček, jedná se o něm dál V Praze vyjede první autobus na vodík 465 českých vojáků dostalo vyznamenání za mise na Slovensku a v Kosovu Ministři zahraničí ČR a a Německa si přejí nadále otevřené hranice A Pohraniční policii ale posílá Bavorsko Horko jako příprava na víkendové megavedro

Víkend 15. července – 16. července

Rusko neobnovilo obilní dohodu Na Slovensku medvědi zavinili tři incidenty s lidmi během víkendu A Ukrajinská ofenzíva vážne Zelenskyj volá po dalších dodávkách zbraní Požár lesa u Písku je pod kontrolou Během víkendu se utopili čtyři lidé Ministr Rakušan se hněvá, že Maďaři zakázali dětskou knížku o homosexualitě V celém Česku horko, ale rekordy nepadaly V sobotu pařák, v noci bouřka, v neděli pohoda

Orbánův týden

MUDr Ivan David, senátor 1.7.23

„Mluvit pravdu v čase všeobecného klamu je revoluční čin.“ George Orwell

Premiér Orbán: V EU není ani mír, ani prosperita

V předvečer setkání 27 vůdců v Bruselu vyjádřil maďarský premiér Viktor Orbán své obavy ohledně Evropské unie a prohlásil, že v současné době v Evropské unii neexistuje mír ani prosperita.

Viktor Orbán se ještě před summitem 27 hlav států a vlád v Bruselu negativně vyjádřil k aktuální situaci v Evropské unii. Cestou na čtvrteční komunitní summit politik vyjádřil obavy ohledně EU a na svém Facebooku napsal:

"Evropská unie byla vytvořena ze dvou důvodů. Zaprvé pro mír, a teď je tu válka. Zadruhé pro prosperitu, a stav ekonomiky budí stále více starostí. Nyní není v Evropské unii mír ani prosperita." Orbán také hned při příchodu na summit EU v Bruselu zesměšnil lídry EU za to, že v současné době požadují dodatečné rozpočtové příspěvky od členů unie, aby zacpali díru po financování Ukrajiny. Po dvou letech utratili většinu peněz plánovaných na 7 let. V roce 2020 se hlavy států EU dohodly na 1,1 bilionu eur pro sedmiletý rozpočet. O dva roky později je tato částka již vyčerpána – o pět let dříve.

Ve čtvrtek zveřejnil Orbán na svém twitterovém kanálu videoklip z filmu Quentin Tarantina „Pulp Fiction“, který ukazuje Vincenta Vegu v podání Johna Travolty, jak se zmateně rozhlíží kolem sebe a napsal k tomu: "Je to teprve dva roky, co začal sedmiletý rozpočet a Brusel už nemá hotovost. Jak se to stalo? Co se stalo s rozpočtem? Kde jsou peníze, Evropská komise?" Ta má ale jiné starosti, například jak si zvýšit platy.

Na svém dvoudenním summitu, který začal ve čtvrtek, vedoucí představitelé EU hodlají diskutovat o otázkách, jako je pokus o ozbrojené povstání v Rusku, ukrajinský konflikt a vojenská podpora Ukrajině, využití zmrazených ruských aktiv a vztahy s Čínou a regulace migrace z Asie a Afriky.

A hned k té migraci – spolu s polským premiérem Morawieckim to byl opět Viktor Orbán, kdo položil

otázku, jak to, že o přerozdělování uprchlíků nebylo hlasováno jednomyslně, jak to vyžaduje Smlouva o EU, a do „bohulibého“ plánu evropské věrčušky hodil, obrazně řečeno, vidle.

Orban a Morawiecki tak způsobili včera na summitu EU v Bruselu „skandál“. Chtějí zvrátit stávající azylovou dohodu. Morawiecki řekl, že země EU mohou o azylové politice rozhodovat pouze jednomyslně, takže kompromis schválený na začátku června prostou většinou na jednání ministrů vnitra v Lucembursku je neplatný. Orbán zaujal stejnou pozici.

Dohoda mimo jiné stanoví, že migranti by se v budoucnu měli mezi členské státy EU rozdělovat podle určitého klíče – a ten je závazný! Země, které se nechtějí zúčastnit, musí platit drastické pokuty.

Pro Maďarsko a Polsko je to absolutní NO-GO. Zato pro Fialovou vládu je to v pohodě. My na to, podle naší vlády, máme. Stačí ještě zrušit České dráhy a veřejnou dopravu, zrušit a sloučit většinu škol, ještě jednou snížit důchody a platy, zvýšit spotřební daně a DPH, zpoplatnit zdravotnictví – zapomněl jsem na něco? To by v tom byl čert, abychom na vstřícné podmínky pro uprchlíky i ekonomické migranty, eventuálně na masné pokuty v rámci „evropských hodnot“, neměli! Když máme miliardy na stíhačky, vydřeme z lidí další prachy, říká si zřejmě vláda ČR. Když se nebrání... Ostatně, ať si kecají, co chtějí. Máme 108 v parlamentě, 107 na Hradě, patří nám Senát i Ústavní soud. Jedna „opoziční“ strana už vlastně opoziční není, a ten zbytek se stejně bude jen hádat mezi sebou... tak si uděláme pořádný mejdan! Je to možná naposledy.

Kam by ČR mohla zavést nová migrační politika EU, kterou jménem české vlády schválil ministr vnitra Vít Rakušan (STAN), můžeme aktuálně vidět ve Francii. Migranti a jejich potomci zapalují veřejné budovy v mnoha městech. Dnes odpoledne vzplála velká veřejná knihovna v Marseille. My ale nemáme koloniální minulost, nedrancovali jsme stovky let země, z nichž migranti přicházejí. Maďarsko a Polsko také ne, ale naše vláda si to na rozdíl od jejich neuvědomuje a poslušně plní zadání. Nahoru se hrbít, dolů šlapat – to je „cyklistická“ politika Pěti - či spíše už Šestikoalice.

Zavládlo všeobecné veselí

Ondřeju Aston Neff

Premiér Petr Fiala oznámil obyvatelstvu, že se jeho vládě podařilo zkrotit inflaci a srazit ji na jednocifernou úroveň. Potěšil tím zejména žurnalisty, ti mají vždycky radost, když se vedoucí představitelé blamují. K inflaci dlužno podotknout, že jde zejména o zdražování: inflace je ekonomický jev, kdy rostou ceny a v návaznosti platy a pak zase ceny a pak zase platy. Znají to filatelisté, kteří mají ve sbírce poštovní známky poválečného Německa s milionovými hodnotami. Tak daleko nejsme, zatím se spíš zdražuje. K výrazným protiinflačním krokům patřilo doporučení exministra zemědělství, aby lidi hlídali, kdy budou v Lidlu slevy.

Zdražování je vážná věc, ať už mu říkáme inflace nebo ne. Statisticky se ale vede inflace: ta je u sousedů šmahem vyšší než u nás, Poláci mají oproti našim 9,7 svých 11,5, Slováci 11,9, kdežto Rakušáci 8 a Němci 6,4. Je to méně než u nás, ale kde jsou ty předválečné časy se dvěma procenty. Na takové úrovni jsou Švýcaři, bodejť by ne, zamručíme, sedí na prachách. No jo, ale i Španělé mají 1,9 a ještě líp jsou na tom, podržte se, Řekové (1,8), kteří ještě nedávno fungovali jako strašidlo na způsob Klekánice nebo Baby Jagy: když budeš zlobit, skončíš jako Řecko! Zasmějme se, neklesejme na mysl, jiní jsou na tom stejně nebo hůř. Vláda teď vyplázne padesát mega na michelinské restaurace a to vytáhne káru z bláta, turisté se do hotelu Four Seasons pohnou a bude zase líp. Čemu se ale budeme smát?

*"Kolik bys dal za mojí ženu?"
"Ani halíř""Platí, je tvoje".*

Slávna klaviristka musela posledné metre preplávať

Talentovanú klaviristku Elenu Letňanovú vyhnala z komunistického Československa nesloboda. Nebezpečnú cestu z Juhoslávie do Talianska absolvovala s osemročnou dcérou.

„Z Československa, z bahna vychádzajúca Elena – klaviristka,“ zostalo v roku 1984 napísané na klavíri Eleny Letňanovej. Úspešná klaviristka sa rozhodla zhodiť pomyselne totalitné okovy zo svojich rúk útekem do zahraničia.

Doma, kde ju mala pod dohľadom ŠtB za organizovanie protestu na počesť upáleného Jana Palacha, patrila spolu s ďalšími disidentmi na čiernu listinu a nesmela koncertovať.

Ako mnohých iných, aj jej cesta do USA viedla cez Juhosláviu a Taliansko. Na vlastnú päsť nasadla v Slovinsku na loď s osemročnou dcérou. Posledné metre k talianskej pevnine preplávali.

Príbeh Eleny Letňanovej je prvou časťou dokumentárnej série *Môj emigrant – mojemigrant.sk*, venovanej osudom siedmich ľudí, ktorí sa ocitli v hraničnej situácii a boli nútení opustiť komunistické Československo.

Séria prichádza v exkluzívnej premiére na obrazovky RTVS už v nedeľu 11. septembra.

V mene Palacha

Písal sa rok 1968. Do Československa prišli v noci z 20. na 21. augusta vojská Varšavskej zmluvy a obsadili krajinu. Tankami sa Sovietsky zväz snažil reformnej vláde ukázať, že socializmus ľudskú tvár nemá a nebude mať.

Stovky aktivistov, študentov či bežných ľudí sa postavili na odpor voči okupácii, ktorá predznamenal nástup tvrdej normalizácie. Vtedy 26-ročná začínajúca klaviristka Elena Letňanová s hrôzou sledovala udalosti, ktoré po príchode „bratskej pomoci“ nasledovali.

„Myslela som jedine na toho Palacha – ako škrtol a ako horiaci bežal. Je to najväčší čin – obetoval sa za spoločnosť,“ spomína na myšlienky, ktoré jej behali hlavou po tom, čo sa v Prahe 16. januára 1969 na protest proti sovietskej okupácii upálil 20-ročný študent Jan Palach.

Pár dní po jeho smrti sa v Československu konali viaceré pietne spomienky. Jednou z nich bol aj pochod študentov v Bratislave. V čele sprievodu vtedy stála okrem iných aj Elena. S čiernobiou fotkou zosnulého študenta na prsiach kráčala Starým Mestom.

„Začalo sa to šiestimi ľuďmi, zrazu nás bolo sto a postupne pribúdali. Všade naokolo boli policajti, zelené autá Anton, ktoré brali ľudí hlava-nehlava, zbrane boli nabité. Mala som zvláštny pocit, že robíme niečo, čo je správne,“ opisuje svoje dojmy.

Zákaz koncertovať

Netrvalo dlho a režim sa vyrovnal aj s mladou umelkyňou, ktorá odmietla zapadnúť do šablón konformity a koncom 60. rokov radšej odišla z Katedry hudby na Univerzite Komenského v Bratislave, kde učila. Od pedagógov totiž očakávali, že budú udávať svojich študentov.

V roku 1971 následne prišiel pre Elenu zákaz koncertovať.

„Mala som 28 rokov, bola som na začiatku kariéry, vo veľmi dobrej forme. Vyzeralo to, že to bude naveky. Keď nemôžem verejne vystupovať, je to pre mňa, ako keby som neexistovala. Je to vlastne smrť,“ hovorí o tom, čo pre ňu znamená hudba.

Agóniu z nenaplnenej kariéry aspoň trochu zastavil sobáš a neskôr dcéra Júlia, ktorá sa pre Elenu stala zmyslom života. O to viac ju šokovalo, keď päťročné dieťa zrazu zmizlo. Otec, Elenin manžel ju uniesol do Rakúska.

Po strastiplnom, vyše ročnom domáhaní sa a listoch, z ktorých jeden skončil aj na stole prezidenta Gustáva Husáka, sa zúfalá matka dočkala a mohla vycestovať

do Rakúska na súd. Vyhrala. Do Československa sa vrátila aj s malou Júliou.

Zvyšok musíte preplávať

Hoci naspäť v rodnej krajine a s milovanou dcérou, Elena cítila, že sa slučka okolo jej hrdla zaťahuje. Po odhalení, že preložila dielo sovietskeho spisovateľa Alexandra Solženicyna o svedectve z exilu, sa o ňu začala zaujímať ŠtB. V spise pod krycím názvom Hela viedla záznamy o výsluchoch i domových prehliadkach.

„Začali mi volávať v noci. Československo bolo vtedy obohané ostnatým drôtom. Prezident Gustáv Husák oznámil, že z hraníc nebude korzo, a tak to aj bolo. Boli sme rukojemníci štátu,“ opisuje situáciu, ktorá ju dohnala až k úteku.

Na Katedre muzikológie na Univerzite Komenského v Bratislave sa jej podarilo udržať len vďaka tomu, že sa za ňu zaručil hudobný skladateľ Eugen Suchoň.

Tak ako v mnohých iných prípadoch, aj u nej sa bránou na Západ stala Juhoslávia. Pod zámenkou dovolenky vycestovala v roku 1984 s dcérou do dnešného Slovinska.

„Chodila som v prístave a prosila lode, či by nás nemohli vziať do Benátok. Ako taký žobrák. Mala som so sebou iba ruksak.“

Nakoniec ju oslovil neznámy muž, ktorý vlastnil motorový čln. Po prvotnej nedôvere obe s dcérou nasadli a vydali sa smerom k talianskemu pobrežiu. Aby nevzbudili pozornosť, vydali sa dlhšou trasou. Plavba trvala asi štyri hodiny.

„Zrazu ten muž povedal, že vidí talianske pobrežie a zvyšok musíme doplávať sami. Skočili sme do vody a plávali, dcéru som pevne držala. Keď sme vyšli na pevninu, povedala som jej: ‚Teraz nás už nikto nerozdelí,‘“ ozrejmuje Elena náročné chvíle na ceste za slobodou.

Teraz si nula

V utečeneckom tábore v meste Latina, južne od Ríma, strávili dva mesiace. V izbe s neznámou Poľkou spali na pichľavých slamených vreciach.

„Bola som šťastná, no uvedomila som si – teraz si veľká nula. Teraz si nikto. Teraz si jedna žena, ktorá nemá nič, len dcéru.“

Napriek tomu však cítila obrovskú eufóriu. Sloboda bola pre ňu znovuzrodením, ktoré nastalo po príchode do USA, kam sa dostala po ôsmich mesiacoch od úteku. Obrovský talent sa nedal ukryť ani za Atlantikom, a tak čoskoro začala Elena koncertovať na festivaloch, neskôr pôsobila ako vedúca Katedry klávesových nástrojov na University of Dayton a dostala sa až do slávnej Carnegie Hall, ktorá je pomyselným svätým grálom hudobníkov.

Z rodnej krajiny sa však začali ozývať hlasy, aby sa Elena vrátila a začiatkom 90. rokov sa tak aj stalo.

V Československu sa spoločnosť v tom čase spamätávala zo 40-ročného obdobia socializmu, Elena ako emigrantka prišla o všetko – dom zhabaný a skonfiškovaný. Spočiatku musela spať na nafukovačke v klavírnej miestnosti.

Zaujímajú vás ďalšie osudy ľudí perzekvovaných komunistickou diktatúrou? Prečítajte si knihu *Jedna svieca stačí*, ktorá autenticky dokumentuje likvidáciu ženských reholí v Československu. Titul nájdete v našom e-shopea vo vybraných kníhkupectvách.

Nekonečná výčitka

Dnes má talentovaná virtuózka za sebou bohatú kariéru doma i v zahraničí, no s umením skončiť neplánuje. Hoci v roku 2022 dovŕšila osemdesiatku, stále má v sebe túžbu koncertovať a hudba je pre ňu neodmysliteľnou súčasťou života.

Na roky komunistickej diktatúry spomína ako na časy, ktoré ublížili nielen jej, ale aj jej dcére Júlii, ktorá pre neslobodu zažila dvojnásobný únos.

„Zatvorené hranice, to je ďalšia veľká výčitka komunistickej strane, vláde a všetkým tým zbabelcom, ktorí sa dali na tento prosovietsky kurz a spôsobili normalizáciu, ktorá sa síce neutrálne volá

normalizácia, ale zničila životy toľkým ľuďom, že sa na to proste nedá zabudnúť.“ Aktuality.sk

Slovensko dalo Amerike štvrtinu svojich obyvateľov. Čo slovenské v nich zostalo?

*Na začiatku 20. storočia žil približne každý štvrtý Slováč v USA. Je veľmi pravdepodobné, že s kýmkoľvek na Slovensku nadviažete rozhovor, nájde medzi svojimi predkami Američana. Kto boli títo ľudia? Aké príbehy a stopy po sebe zanechali? A akú stopu zanechali v Amerike? Pýtam sa novinára Milana Čupku, autora najnovšej knihy o Američanoch s názvom *What is huncút?**

Andrej Barát PRAVDA

Dala nejaká iná krajina Amerike viac zo svojej populácie?

Írsko. Masovú migráciu za oceán spustil veľký hladomor, po ktorom odišli odhadom dva milióny Írov. Ale po Íroch sme boli hneď druhí, pokiaľ ide o percento populácie.

Čo našich predkov presvedčilo odísť za Atlantický oceán?

Prebiehalo to vo viacerých fázach. Najskôr to boli dobrodruhovia. Od roku 1849 to bolo aj o zlatej horúčke v Kalifornii. Niektorí cítili príležitosť, ako rýchlo zbohatnúť. Iného zlákala vidina lepšieho uplatnenia. To sa týka napríklad otca známej postavy Big Nose Kate, ktorú v knihe spomínam. Ale aj stolára Šusteka. A ďalších ľudí s kumštom.

Nová kniha o Slovákoch v Amerike *What is huncút*

Autorom je novinár Milan Čupka, príbehy našiel v archívoch ale spoznal ich aj osobne po cestách v USA.

Boli za tým aj fantastické správy o Amerike?

Aj Šustek udržiaval kontakt s krajanmi, písal o svojich skúsenostiach. A práve to nalákalo ľudí, ktorí neboli až takí kvalifikovaní. Videli príležitosti v továrňach, baniach. Tušili, že si tam možno zarobia lepšie ako doma. Najmä keď išlo o nie prvorodených synov, ale ďalších v poradí, ktorí by sa len ťažko presadili. A tak si povedali, že to v Amerike bude lepšie.

A bolo?

Nebola to vždy pravda. Príkladom sú slovenskí kolonisti, ktorí založili mesto Slavia na Floride. V archívoch sa zachovali spomienky prarodičov, ktorí ešte zažili život na Slovensku. Na Floride to pre nich bolo v prvých rokoch oveľa ťažšie. Najprv museli vyklčovať džungľu, aby tam mohli vôbec začať hospodáriť. Popri tom splácali pozemky, robili od nevidím do nevidím. Nemali také zázemie ako doma. Ale na druhej strane, keď v Amerike človek zamakal, vedel sa dostať k peniazom rýchlejšie ako doma. A s tým súvisí ďalší spúšťač masovej migrácie – návraty prvých Slovákov z Ameriky.

Slovensko dalo Amerike štvrtinu obyvateľov. Čo to znamená?

Naozaj si priniesli domov bohatstvo?

Veľa ľudí si išlo do Ameriky len zarobiť. Vrátili sa, kúpili si kus lesa, poľa, boli dobre oblečení. Presne tak to býva, keď sa človek vráti, chce sa ukázať. Takže si potrpeli na to, aby vyzerali dobre, mali pekné oblečenie s pekným kufrikom. U niektorých to bola len zásterka a v Amerike sa im nedarilo. Ale mnohí sa skutočne dostali k peniazom, vďaka ktorým si dokázali zabezpečiť lepší život. A v tomto momente to začalo byť masové. Bol to ošiaľ, ku ktorému prispel aj fakt, že sa rozprúdil výnosný obchod pre agentúry, ktoré predávali lístky do Ameriky. Parádne to opisuje Martin Pollack v knihe *Americký cisár*. Ľudia, ktorí sa na tomto biznise podieľali, si vymýšľali fantastické príbehy o Amerike.

Dopis

Jiří Wolf

Jedna moje kamarádka mi nosí Metro a Blesk. Abych si prý počel. Z jednoho supr bulvárního magazínu pro ženy jsem dočetl, že šikovná maminka nevyhodí ni zbytky z mýdel. Prý je vrazí je do sklenice s vodou a potom vše přidávají do pračky. Tak jsem podle rad moudrého ženského časopisu učinil dle návodu. Zvědavá medvědice Máša přicmrdávala a radila a já přidal do dávkovače- viz foto- prášek, otevřel přívod vody a zapnul pračku. Neuplynulo ani deset minut a už u dveří zvonila o patro níže sousedka, že jsem jí vytopil. A měla pravdu. Já to byl! Napůl rozpuštěné mýdlo s práškem ucpalo průchod vody do bubny s práškem! Ušetřil jsem a to hodně! Celkem 6 tisíc mě stálo vymalování stropu u sousedky. Dnes už věřím tomu, že všechny ty stupidní ženské časopisy velmi výrazně snižují inteligenci u žen. A někdy také u mužů! Proč do těch babských rad ta kráva, chytrá paní redaktorka nepřidala, že to mýdlo se má vylít do bubny pračky a ne ze shora do dávkovače!!!!

Den Slováků v zahraničí

Andrej Bucko

Bravo, Liptár. Nadšenci z folklórného súboru pri Slovenskom spolku Ľudovíta Štúra v Lavertone nádherne obohatili tradičný večer Dňa Slovákov v zahraničí usporiadaný dnes 9.7.2023 v Národnom dome Čechov a Slovákov v Melbourne.

Oživenie s hudbou, tancom, tempom, spevom a radosťou vyvolalo búrlivé ovácie a neutíchajúci potlesk v plnej hale. Klobúk dolu Liptár, Slovenská detská beseda aj Združenie austrálskych Slovákov vo Viktórii za krásne podujatie v časoch, keď nás ubúda a keď Česi a Slováci stratili svoje obľúbené rozhlasové vysielanie na federálnej stanici SBS, ktorá vylúčila viacero európskych jazykových skupín z programu.

Nech žijú Cyril a Metod, ich nasledovníci a nech žijú slovenské zvyky a kultúra všade vo svete.

<https://www.facebook.com/1272788711/videos/pcb.6360646854001713/979601340029364>

Zajímavosti. Víte, že....

Prvá světová vojna sa začala 28. júla 1914, druhá 1. septembra 1939 a Rusi napadli Ukrajinu 24. februára 2022. od Andreje z Melbourne

Spočítajme tie cifry:

1. vojna 28 + 07 + 19 + 14 = 68
2. vojna 01 + 09 + 19 + 39 = 68
- ruský útok 24 + 02 + 20 + 22 = 68.

Podržte dveře otevřené pro dámu a ona se zastaví a zakřičí na vás: „Ndržte mi dveře! Dovedu si je otevřít sama!“ Jaké jsou vaše pocity nebo bezprostřední reakce?

Slyšel jsem o chlapovi, na kterého křičela žena. "Nemusíš otevírat dveře, protože jsem dáma!" Muž se usmál a odpověděl.

"Madam, neotevřel jsem dveře, protože jste dáma, otevřel jsem vám dveře, protože jsem gentleman!"

Projekt podpory studia studentů krajanů v akademickém roce 2023/2024

10.07.2023 / Nadace „Nadání Josefa, Marie a Zdeňky Hlávkových“ („Nadání“) vypisuje pokračování Projektu podpory studia studentů-krajanů trvale žijících v zahraničí (dále jen "Projekt"), na veřejných vysokých

školách se sídlem v Praze s nástupem do studia v akademickém roce 2023 – 2024

O podporu mohou žádat studenti-krajané, kteří byli řádně přijati do bakalářského, magisterského či doktorského studijního programu vyučovaného v českém jazyce v prezenční formě studia na pražské veřejné vysoké škole, a to ve standardní době studia bez ohledu na jeho oborové zaměření. Záštitu nad tímto projektem poskytuje Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR.

Projekt podpory studentů - krajanů zahrnuje:

- bezplatné ubytování v Hlávkově koleji v Praze, které zajistí Nadání po standardní dobu studia v souladu s harmonogramem studijního programu,

- příspěvek na pořízení předepsaných studijních pomůcek vždy na začátku akademického roku podle rozhodnutí Nadání,

- úhradu cestovních nákladů jedné cesty z Prahy do místa trvalého bydliště a zpět v akademickém roce,

- Nadání může studentovi poskytnout zvláštní odměnu za vynikající výsledky ve studiu,

- ze strany vysoké školy bude na základě dohody s Nadáním studentovi poskytnuto stipendium v souladu s vnitřními předpisy této veřejné vysoké školy, případně mu stipendium poskytne Nadání.

Podmínkou pro zařazení do Projektu je přijetí ke studiu v bakalářském magisterském či doktorském studijním programu uskutečňovaného v českém jazyce v prezenční formě studia veřejnou vysokou školou, úspěšné plnění studijních povinností a doložení problematického sociálního zázemí rodiny studenta, které neumožňuje finanční krytí jeho nákladů na studium (čestné prohlášení o nemajetnosti).

Uchazeči o studium podávají přihlášku ke studiu na veřejnou vysokou školu podle platných pravidel zvolené veřejné vysoké školy. Uchazeči - krajané, kteří budou mít zájem o podporu v rámci Projektu, zašlou současně kopii přihlášky ke studiu na vědomí na adresu sídla Nadání společně s žádostí o zařazení do Projektu.

Bude-li uchazeč - krajan přijat do studia na veřejné vysoké škole, oznámí tuto skutečnost do administrace Nadání. Vyrozumění o tom, zda byl student - krajan zařazen do Projektu, a pokyny k dalším náležitostem vyplývajícím z Projektu obdrží vybraný uchazeč od Nadání.

Kontaktní adresa: PhDr. Dagmar Rýdlová, CSc. Nadace "Nadání Josefa, Marie a Zdeňky Hlávkových" 110 00 PRAHA 1 Vodičkova 17

Česká republika

e-mail: josefhlavka@volny.cz

Kunderův hrob v Brně, přeje si rodina i město

Petr Kozelka, Jaroslav Špulák, šk

Spisovatel Milan Kundera si přál být pochován v rodném Brně. A zdá se, že by literárnímu velikánovi, který zemřel v úterý ve věku čtyřidevadesáti let v Paříži, mohlo jeho přání splnit. Právu to potvrdili primátorka Brna Markéta Vaňková (ODS) i Tomáš Kubíček, ředitel Moravské zemské knihovny, jež spravuje Kunderův archiv a knihovnu.

„V současnosti domlouváme další kroky s Brnem, které se osobou paní primátorky zavázalo tuto část Kunderova přání splnit. Mohl by spočinout v čestné části na brněnském ústředním hřbitově,“ prohlásil Kubíček.

Potvrdila to i primátorka Vaňková. „Jsme v kontaktu s rodinou Milana Kundery, a pokud toto přání bude přetrvávat, jsme připraveni poskytnout místo na čestném pohřebišti na ústředním hřbitově. Pro město Brno by to byla velká pocta,“ zdůraznila primátorka.

„Už dříve bylo domluvené, že bude Milan Kundera pohřben v Brně. Chtěl to on i jeho manželka Věra. Kdy a jak to bude, to teď ale nelze říct,“ řekl Právu šéfredaktor nakladatelství Host Miroslav Balašík.

Informace o spisovatelově pohřbu zatím nejsou. Podle ČTK je nemá ani české velvyslanectví v Paříži.

Milan Kundera se narodil 1. dubna 1929 v Brně, později studoval a působil v Praze a skoro polovinu života poté strávil ve Francii.

Jeho dílo a osobnost připomene i festival malých knižních nakladatelů, knihkupců a čtenářů Knižní lázně, který se odehraje ve dnech 21. a 23. července na kolonádě Maxima Gorkého v Mariánských Lázních. Ve čtvrtek to oznámili organizátoři akce.

Dva v noci zaskočí do parku. A hup pod keříček. Holka na záda, on přilehne a najednou uprostřed činění on udělá: „HU ! HU!“

„Ty už jsi hotovej?“ ptá se dívčina. „Ále né! Jen mi nějaký blbec na kole v tý tmě přejel nohy!“

Dcera texaského farmáře přijde domů a rozzářeně říká: "Mami, představ si, Jack si mě chce vzít!"

"Požádal tě snad o ruku?"

"Ještě ne, ale už zastřelil manželku."

Otázka na Rádio Jerevan: „Může úředník finančního úřadu prověřit majetek ministra financí?“

Odpověď: „Může. Ale škoda zmařeného života.“

V zoo se ozve hlášení: „Prosíme rodiče malé Aničky, aby si přišli do pavilonu šelem pro bačkůrky!“

Recept No. 626

Pečená cuketa

Ingredience na 4 porce

- 2 ks středně velké cukety (zucchini)
- 2 stroužky česneku
- 2 špetky kmínu
- 2 špetky drceného koriandru
- 2 špetky uzené papriky
- 1 špetka kajenského pepře
- 2 špetky soli
- 4 lžice olivového oleje

Postup přípravy

Troubu předehřejte na 190 °C.

Cukety nakrájejte na plátky a dejte je do misky. Přidejte olej, prolisovaný česnek, kmín, koriandr kajenský pepř, papriku a sůl.

Vše promíchejte a nasype v jedné vrstvě na plech vyložený pečicím papírem.

Pečte přibližně 20 minut dozlatova.

Podávejte teplé.

Názory redakce se nemusí vždy ztotožňovat s listy čtenářů.

Co znamenalo „osvobození“ země Rudou armádou

8. 5. 2023 autor: Karel Paták

To, čemu Češi dosud v rámci jakéhosi Stockholmského syndromu říkají eufemisticky OSVOBOZENÍ bylo pro Stalina jen posunutí vlastního totalitního impéria na východ.

Znamenalo jen další kolo utrpení, deportací, vraždění, lágrů a násilí, často i proti těm, kteří byli „osvobození“ z nacistických lágrů.

Zabrání země totalitním Sovětským svazem (na základě dohod velmocí, ale taky mocenského postavení komunistů, vzešlého z voleb v roce 1946, které jim umožnilo opanovat silová ministerstva – vnitro komunistů Alexej Nosek, obrana nestraník Ludvík Svoboda) bylo osvobozením jen pro bohužel početné řady tuzemských kolaborantů s komunistickou totalitou.

Přičemž platí, že mnoho z nich spolupracovalo jen s nacisty a tak si ponechali stejný modus operandi, jen změnilo zaměstnavatele.

Faktu, že historii roku 1945 stále vnímáme ruským propagandistickým pohledem, už se zaobírala i Bezpečnostní a informační služba, viz citace níže.

„Moderní dějiny prezentované ve školách jsou de facto sovětskou verzí moderních dějin Trvající vliv sovětské propagandy a fakt, že Rusové ovládají moderní dějiny, tvoří základ pro současné ruské vlivové operace všeho druhu a tedy i hybridní strategie.“

BIS ve výroční zprávě za rok 2017

Mluvčí BIS Ladislav Šticha jde v kritice ještě dál. Současné děti se podle něj učí historii podobně jako jejich prarodiče v době, kdy bylo Československo okupováno Sovětským svazem.

Výměna sovětské totality za nacistickou, pod vlajkou, kterou veze obdivovatel Putina na americkém stroji, znamenala v číslech pro velkou část našich spoluobčanů toto:

Justiční vraždy stovek Čechoslováků, další tisíce zemřely ve vězeních a táborech, stovky z nich na následky mučení a bití, další stovky životů vyhasly na nucených pracích při pracovních úrazech.

Odsouzení či jinak postižení komunistickou justicí byly milióny Čechoslováků a v padesátých letech šlo z velké většiny o tresty v řádech desítek let.

Postihování a perzekuování byli totiž i členové celých širokých rodin žalářovaných. Byl jim zabavován majetek, byli vystěhováváni ze svých domovů, byli vyhazováni z práce a škol, přičemž se „vina“ vztahovala i na potomky těchto obětí komunistické zvěle.

Dalších několik desítek tisíc osob se ocitlo u pomocných technických praporů (PTP), zřízovaných armádou. Uvádí se číslo 40 000 až 60 000, což byly v podstatě nucené práce, jen v rámci armády.

Znárodnění majetku všem, kdo něco měli, měnová reforma, lámání páteří výhružkami, šikanování, šíření všudypřítomného strachu a samozřejmě střelba na hranicích do všech, kteří chtěli z tohoto ráje odejít a neměli od komunistů k tomu dovolení.

Navíc nikdo nespočítá počet rodin, které se kvůli nátlaku komunistů a jejich tajných služeb rozpadly, počet sebevražd v příčinné souvislosti s totalitou, neznáme počet utopených, při pokusu přeplavat řeky a utéci pryč z totalitní země.

Kdo spočítá kolik lidí nechali komunisti zavřít účelově do psychiatrických léčeben, kolik dalších se jich kvůli nátlaku a následnému zhroutil opravdu do psychiatrických léčeben dostalo.

A do které kategorie komunistických zločinů patří mrtvé děti z Dáblického hřbitova?

Takzvané osvobození ČSR Sovětskou armádou a 40 let komunistické totality na našem území jsou dvě spojené nádoby, šlo o programové rozšíření Stalinova komunistického impéria, za něž jsme zaplatili zničením elity národa, nezměřitelnými ekonomickými škodami a ztrátou 40 let svobody.

Zrnko našich spoluobčanů, kteří nedostali od komunistů možnost volby a osvobození od nacismu pro ně znamenalo pozdější smrt z rukou komunismu.

Mnozí z nich se přitom z pádu nacistické říše radovalo a chtělo se podílet na budování svobodného a nezávislého Československa.

Leč, Stalin, který osvobodil Slovensko a část Moravy a zbytek země si pro sebe vyjednal, s naší svobodou nikdy nepočítal. Ne osvobození, ale výměna jedné totality za jinou.

A to, že její projevy byly mírnější, ji v ničem neomlouvá, tím spíše, že trvala cca 7krát déle než ta nacistická.

Mezinárodní den dětí po bolševicku

* Na Dětském hřbitově v Dáblících je 41 náhrobků s 43 jmény dětí. Jde o děti, které se narodily politickým vězeňkyním přímo v lágru, nejčastěji ve věznici na Pankráci. Řada z nich přitom na světě nebyla ani týden nebo měsíc.

*Boženka

Boženka se narodila na nehostinném místě. Ve vězeňské cele. Zatuchlé, bez tekoucí vody, bez hygieny. Nebyla jí poskytnuta lékařská péče ani jen lidská pomoc. Její máma byla vězněna komunisty. Stalo se to pár dní před Štědrým dnem roku 1958, 14. prosince, v pankrácké věznici v Praze.

Děti, které se rodily matkám vězněným komunisty byly ponechány bez odborné i lidské pomoci.

Nikdo se o ně nepostaral. Boženka Bryxiiová bojovala o život, ale 15. prosince 1958 zemřela. Byla na světě jen jeden jediný den. Jediné, co poznala a zažila, bylo vězení.

* Některým ženám dozorcí děti nechali a nedovolili jim, aby je předaly širší rodině. Miminka se pak dožívala pár dnů, týdnů, někdy měsíců, ponechaná napospas podchlazení, silné podvýživě nebo horečkám z infekce.

* Mučení některých dalších žen a jejich sotva narozených dětí ale zašlo ještě dál. Miminko bylo matce odebráno a odloženo ve vedlejší místnosti jen tak daleko, aby se ho nemohla dotknout, nemohla ho vidět, ale aby slyšela jeho zoufalý pláč. Pláč po nějaké době utichl, ale nebylo to proto, že by se o dítě někdo postaral...

* Dáblický hřbitov užívali nacisté i komunisté k ukládání těl do hlubokých šachet bez pohřbu, bez rakve a bez náhrobku či jakéhokoli jiného označení. Do jednoho takového hromadného hrobu tajně pohřbívali popravené nebo umučené účastníky 3. odboje a spolu s nimi děti, které se narodily politickým vězeňkyním přímo v lágru, nejčastěji ve věznici na Pankráci. Vozili je sem nákladákem a do hromadného hrobu je pohodili v pytlích...

* Kromě miminek se do v pohřební jámy ukládala i tělíčka několikaletých dětí, o které se během věznění rodičů nemohl nebo nechtěl nikdo starat a režim s nimi naložil po svém.

* Ihned po revoluci natočila jedna z tehdejších vězenkyň Dagmar Průchová dokument "Nesmíš plakat", který vyprávěl o nelidskosti komunistů. Tehdejší šéf ČT jej zakázal vysílat, kameraman dokumentu byl však aktivní a film odnesl na Kavčí hory na techniku, kde si ho zaměstnanci ČT promítali. Zaměstnanci pak řekli, že půjdou do stávků, pokud snímek nepůjde do vysílání před volbami. A tak se dostalo „Nesmíš plakat“ ve čtvrtek před volbami na obrazovky.

I díky němu je komunisti drtivě prohráli.

Ten dokument je zde:

<https://www.ceskatelevize.cz/porady/125474-nesmis-plakat/>

„Osvobození Sovětským svazem“

První řada

Josef Toufar, farář bestiálně umlácený StB

Zdena Mašinová, umírala na neléčenou rakovinu na podlaže pankrácké věznice. Vězněna již nacisty

Válečný pilot a národní hrdina Josef Bryks, zemřel vyčerpáním v táboře nucených prací

Dagmar Šimková, odsouzena na 15 let, nikdy nestihla mít rodinu, předčasná smrt v exilu

Druhá řada

Maršál RAF Karel Janoušek, bojoval proti nacismu, odsouzen na doživotí, po propuštění musel pracovat až do smrti, měl vyměřeny necelé tři stovky důchodu.

Irena Šimonová, odsouzena na 28 let, po další fázi osvobození SSSR v roce 1968 emigrace do Nizozemí

Jiří Stránský, odsouzen na osm a později ještě na tři a půl roku, perzekuován do pádu komunismu. Autor Zdivočelé země

Milada Horáková, politička, vězněná nacisty. Oběšena komunisty

Třetí řada

Generál Heliodor Píka. Podílel se na osvobozování ČSR Rudou armádou. Popraven jako politicky nespolehlivý

Miluška Havlůjová

Čeněk Petelík, dozorce ve věznici na Borech, pověšen za pomáhání politickým vězňům

Dagmar Skálová. Rakša. Skautská vedoucí, trest na 20 let, propuštěna v roce 1965

Čtvrtá řada

Karel Kutlvašr, vojenský velitel Pražského povstání. Odsouzen na doživotí, seděl spolu s nacisty, kteří se v květnu 1945 osobně vzdali. Propuštěn v roce 1960, s důchodem 230 korun měsíčně

Veslav Wahl, pronásledován nacisty, oběšen komunisty

Dagmar Muzikářová, zastřelena v Brně příslušníky komunistických Lidových milicí či policie v den prvního výročí okupace z roku 1968

4. Stanislav Valehrach, zastřelen příslušníky komunistické Lidových milicí či policie v Brně tentýž den.

Prohlášení zástupců českých církví k manželství

Praha 7. července 2023 **My, níže podepsaní představitelé a zástupci českých církví sledujeme veřejnou diskusi o manželství. Stále častěji v ní zaznívá pojem „manželství pro všechny“. Protože toto slovní spojení vyvolává různé asociace a zmatky, chceme zde učinit prohlášení o tom, co je manželství a proč je třeba ho chránit.**

Manželství je trvalý svazek muže a ženy založený na dobrovolném oboustranném smluvním vztahu. Institut manželství nezaložili lidé, ale sám Hospodin ve chvíli, kdy stvořil člověka, jak je zaznamenáno v Písmu svatém: „*Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.*“ (Gn 1,27)

Manželství je tedy založené na vzájemné komplementaritě mužského a ženského prvku. A právě díky komplementaritě dochází k plození a rození dětí, a vytváří se prostor pro zdravý vývoj a výchovu dětí. Uvedený charakter manželství neplatí pouze z křesťanského učení, daného v Písmu svatém, ale je poznatelný i z přirozeného řádu věcí.

Jsme přesvědčeni, že manželství nelze předefinovat, vždy bylo a bude smluvním vztahem mezi mužem a ženou. Společnost se může vyvíjet, ale některé věci jsou pevně dané a neměnné. K tomuto postoji nás vede nejen jednoznačné a závazné stanovisko biblického učení, ale také tisíciletá tradice. Společenská praxe neustále ukazuje, že manželství muže a ženy je nenahraditelným základem pro tvorbu kvalitní rodiny a zdravé fungující společnosti. Tam, kde se rodina rozpadne, rozpadne se i stát.

Proto je třeba ze strany státu i občanské společnosti manželství a rodinu chránit, podporovat a cíleně rozvíjet, protože stabilní rodina je v každé době jedním z nejdůležitějších stavebních kamenů společnosti. Podepsano 55 představitelů.

Karel Marx versus Henry Kissinger

Ivo Fencel NevPes

Karel Marx (1818-1883) zemřel **právě před sto čtyřiceti lety** a není košer rozebírat, nakolik byl židovského původu. Je to jedno! Patřil nicméně k podmnožině Židů, která židovství nejen odvrhla, ale nenáviděla. Taky nad tím se zamýšlí nedávno (letos 12. ledna) zesnulý historik Paul Johnson, autora mistrných *Dějiny židovského národa* (1987).

Podle tohoto vysoce inteligentního džentlmena je v podstatě jisté, čím se Marxův postoj vyznačoval. Nepřijal sám sebe. Ale nelze zřejmě ani hovořit o Marxově sebenenávisti. Rozhodně se možná příliš nemyl (to je dosti známo), ale ani se nedestruoval. Zato destrukce přýštila z Marxe; ale vraťme se do roku 1843, kdy mu bylo pětadvacet a byl redaktor novin v Kolíně. Tu pruská vláda deník zastavila. Jak se mělo ukázat, bylo to osudové nejen pro noviny, ale pro celý svět.

Karel Marx, který se nikdy ani nepokusil získat jakékoli *židovské* vzdělání, ujel po ztrátě místa za hranici do Paříže, kde potkal slavného Heinricha Heina. „Spolu psali poezii,“ uvádí Johnson, „a Heine zachránil život Marxově holčičce Jenny.“ I kdyby ale nezachránil, mysle těch dvou se dočasně takřka slily. I pan Heine (1797-1856) totiž nenáviděl své židovství, ba je dodnes ARCHETYP tohoto obecného jevu, který se projevil počátkem 19. století. - Zrovna jako Marx měl také H. H. jen minimální židovské vzdělání a nevěřte si, ale realitou je, že jen do šestnáctého roku života změnil *šestkrát* národnost. Důsledky? Ztráta identity. A když se už jednou přistěhoval z Německa do Paříže (1831), tak tam zůstal a nastalo se domů nikdy nevrátil. Přesto ale nepožádal o francouzské občanství a psal německy a francouzskou poezií z duše pohrdal. Co si myslel tento veleduch (jistěže to nemíním ironicky) o židovství?

Charakterizoval je jako nemoc. Nejvíce pohrdal těmi Židy, kteří se kariéristicky nechali křtít. Vnímali to jako typicky pragmatický přístup ryzích Židů a napsal: „Ta nejžidovštější věc, kterou kdy udělal Mendelssohn, byla jeho konverze ke křesťanství.“

Heine, mimochodem, jednal obdobně. Jen tři dni po udělení doktorátu se stal protestantem. A věděl proč. Zákon z roku 1822 Židům zablokoval státní akademická místa, načež pronesl HH dosti známý výrok o tom, že je teprve křesť „vstupní lístek“ do evropské kultury.

Paul Johnson míní, že Heina sužovala právě ta forma sebenenávisti, která se začala u židovských odpadlíků stávat běžnou. HH ji chtěl potlačit zrovna jako vlastní židovství a pobaví, nakolik souběžně „plival“ na Rotschildy, a to vč. pařížského barona Jamese de Rotschild, kterého Heine výsměšně nazýval Herr von Shylock. Ale ano, brát si od nich peníze, to mu přesto až překvapivě vonělo; avšak jedním z pádných důvodů, proč si navzájem tak sedli s Karlem Marxem, byl tento Heinův výrok: „Jen jeden jest bůh, a to mamon, a Rotschild je jeho prorok.“

Heine měl především to štěstí, že ho při jeho názorech podporoval strýc. Tento strýček byl jedním z nejbohatších Evropanů. Jmenoval se Solomon Heine a šlo o známého bankéře z Hamburku. „Kdyby se synovec něco naučil, nepotřeboval by psát knihy,“ mínil opovrživě, ale podporu poskytoval; a když se odebral na věčnost (1844), zanechal synovci Heinrichu Heinemu část dědictví.

Bylo by samozřejmě omylem si říkat, že tu část nechal nice. Už ve dvacátých letech 19. století Heine vytlačil z postavení nejvychvalovanějšího básníka lorda Byrona, a to svou *Knihou písní* (1827). Heine zažil, že se jeho díla užívala na německých školách jako učebnice, a stal se přímo symbolem německého Žida - s naprostým citem pro němčinu. Hebrejsky číst? To takřka neuměl. Když to zjistili v pozdějším čase nacisté, tak je to dělalo občas až nepřičetnými. Heineho knihy zakázaly, jeho verše v antologiích uváděli slovy „od neznámého autora“; a když Hitler (1941) monumentálně vstoupil do Paříže, nakázal osobně zničit Heineho hrob (ve čtvrti Montmartre).

Vykonáno! Na druhou stranu není sporu, že byl Heine jako „rozvratník“ zakázaný už zaživa, a to na Metternichovo naléhání. Využíval nicméně své reputace a podkopával sebedůvěru tradiční měšťácké společnosti. Johnson tvrdí, že měl v sobě hodně prvků pozdějších *hippies*. V dopise Marxovi označil Heine náboženství za „duchovní opium“, což Karel upravil na „opium lidstva“. Jenže sám Heine se jakékoli vlády proletariátu bál. Věděl, že je provázena zvířecími ukrutnostmi, které předvedla už Francouzská revoluce. A Marx? Typické je, že své závěry odvodil výhradně z knih. Ty mu fakticky stačily a ostatně se jimi velmi rád přehrabával. Ne ale jako sběratel. Úporně studoval. Docházel k závěrům. Psal jako brilantní teoretik.

Nikdy v životě nevstročil do továrny. Nechoval se jako sociolog, ale jako ryzí teolog. Nikdy neprováděl empirický výzkum a všude hledal pouze důkazy pro závěry, které už si zformuloval dopředu. Pro dogmata. Ta se náboženskou nepodložeností podobala vývodům kteréhokoli židovského rabína a Karel Marx pokaždé a znovu a znovu využil jenom to, co potvrdilo jeho pravdu. Nic moc nezkoumal, tím se nezdržoval. Rovnou psal obhajobu. Svou teorii uměl přizpůsobit kterékoli skutečnosti, takže jeho dílo připomíná mýtus. Židovský. Třeba i ten.

Vysvětluje ale někde Karel Marx, co přesně se stane, až budou vyvlastňovatelé vyvlastněni?

Ne. Nikde to nikdy nevysvětlil. Nevěděl, co se stane, a nevydával se za věštce a proroka. Jen čítal svého předchůdce Fouriera, a ten již roku 1808 označil jako zdroj veškerého zla OBCHOD, přičemž jako ztělesnění obchodu vnímal Židy.

Vedle Fouriera znal Marx Proudhona a podle toho byli Židi jednoduše nepřáteli lidstva. Měli sít. Fungovali jako obchodní spiklenci. Marx i Heine maskovali svůj židovský původ, ale Marx se zároveň klidně vysmíval majiteli *Daily Telegraphu* Levymu, že tak moc prahne po tom, aby ho započítali mezi anglosaskou rasu. Marx napsal: „Ale sama matka příroda mu vepsala rodokmen do tváře.“ Potom dokonce vystoupil proti Ferdinandu Lasallovi (1825-1864), svému souputníkovi a polskému Židovi (spoluzakladateli německého socialismu). Marx nazýval Lasalla „židovským negrem“ a „baronem Icigem“.

Roku 1844 zveřejnil Marx článek *O židovské otázce*. Píše: „Co je pohanskou základnou judaismu? Praktické potřeby. Vlastní zájmy. Čím je kult Žida? Šejdířstvím. Co je jim bohem? Peníze.“

A Marx se v některém momentu začal domnívat, že právě Židé přenesli ono „náboženství mamonu“ na zbytek lidstva a i „Židem korumpovaný křesťan“ uvěřil, že jeho životním posláním je zbohatnout víc než soused.

I politiku začal Karel Marx vnímat jako nevolníka peněz a napsal: „Občanská společnost ustavičně vypuzuje z vlastního nitra pomyslného Žida. Máme-li se emancipovat, stane se to, jen když se osvobodíme od šejdířství a peněz. Od praktického judaismu.“

Oba Marxovy eseje o Židech obsahují podstatu jeho teorie „lidské obrody“, započaté ekonomickými změnami, a právě antisemitismus Marx měl za generální zkoušku marxismu. Teprve v určitý moment mu došlo, že svádět veškerou vinu na Židy „vyzrálý“ člověk přece jenom nemůže. Ale symptomem pro chorobu peněz již mu zůstali. Jenom začal rozsévát tvrzení, že svět nevykořisťují jen oni a Rotschild, ale celá, i nežidovská buržoazie. Fakticky dal do oběhu pověru, a to pověru o militantním socialismu. Nebyla ničím víc a ničím méně, než rozšířením jeho antisemitismu. Iracionální teorie, kde bylo přání otcem myšlenky. A socialismus se stal antisemitismem intelektuálů.

A jak to zafungovalo „v praxi“ už za pár desítek let? Lenin se prokazatelně styděl za hnusné pogromy (po celé devatenácté století se Rusko se Židy věru nemazlilo), ale jakmile se terčem pogromů stala veškerá, tedy i nežidovská a „kapitalistická“ třída, náhle nevadilo Uljanovovi nic. Ani zabíjení. Ani to, že se bude vraždit v x-krát větším rozsahu a na podkladě příslušnosti ke skupině (už ne pouze židovské).

Jak se zdá, ba je to jisté, Karel Marx antisemitismus zobecnil v teorii kapitálu a v tu chvíli jeho zájem o Židy zmizel. Marx označil kapitalistu za „funkci“ kapitálu a prohlásil, že má kapitál i vědomí a vůli, ale jen díky živoucím kapitalistům, kteří „mohou být jakéhokoli původu“.

A charakteristický původ většiny „křiklounů“? Otec Lassalův byl obchodník, otec zakladatele rakouské sociální demokracie Adlera prodával a kupoval nemovitosti. Otec předáka rakouských socialistů Bauera byl magnát, otcové dalších předáků Brauna a Singera průmyslníci. A synové? Víc i méně vědomě prahli po destrukci, odmítali tradiční instituce a tradiční postoje, blížili se nihilismu a koncem 19. století začali tomu všemu říkat „židovská nemoc“. Je skutečností, že ti Židé, kteří se v 19. století stali socialisty, vlastně jenom moderněji vyjadřovali židovské principy staré tři tisíce let. Ty principy, jež byly součástí jejich instinktu. Od dávných časů odhalovali Židé společenské krivdy a tlumočili roztrpčení chudých. Jenže taky byli nepřáteli každé svévolné autority, takže moc smyslu nedává ani ten poslední z památných Marxových sloganů:

„Žid podporuje každého tyрана STEJNĚ... jako podporuje každého papeže jezuita.“

Marx tedy antisemita byl i nebyl a židovský národ na něj tak či onak hrdý není. Teorii komunismu, když to domyslíte, fakticky vyprodukoval antisemitismus. A židovský národ má mnoho lepších osobností a my bychom měli zastřít pachut' předchozího vyprávění, a tak ukončeme úvahu připomínkou, že se **v sobotu 27. 5. 2023 dožil sta let významný židovský politolog a laureát Nobelovy ceny míru Henry Kissinger**, který roku 1938 utekl do Ameriky před Hitlerem z Bavorska. Taky o Kissingerovi se - výš zmíněný - dějepisec Paul Johnson zmiňuje, jenže na Kissingera ani zdaleka není tak nasupen jako na Marxe, i jde o vzpomínku v odlehčeném tónu (v knížce *Bleskové portréty* v překladu *Petry Diestlerové*): „Kissingera stálo za to potkat na večírku nebo na něj náhodou někde narazit. Vždycky lidem pověděl něco, co zrovna nevěděli a co se vědět vyplatilo. Neochvějně zastával názor, že MOC - soustředěná do rukou muže - působí na ženy jako afrodiziakum. Nesešlo na tom, jak jsou oškliví nebo tlustí: když měli dost velkou moc, ženy jim padaly k nohám. Na jedné večeri v Londýně, v době, kdy nechvalně proslulé zápisníky (dnes už zapomenuté) Alana Clarka odhalovaly, kolik žen dobyt, a způsobily skandál, se mě Kissinger zeptal: „Co na tom Clarkovi vlastně je? Ach, ano, za Thatcherové zastával nějakou funkci. Ale *vždyť ani nebyl ve vládě*.“

Cizinci nebo kdo

Ondřej Aston Neff 4.7. 2023 -

Oficiální zpráva zní, že pardubická policie zadržela v po sobotních výtržnostech tři cizince, pravil tamní policejní ředitel Jan Ptáček. Média jsou plná historek o tom, že tři Ukrajinci napadli Romy a jeden Rom z toho vyšel pořezaný nožem, však z toho pak byla mela a romská demonstrace.

Toto nebudeme řešit, od toho je policie. Jen se zastavím nad tou formulací „zadržela tři cizince“. Není to úlet ředitele Ptáčka. Takhle se to dnes píše. Mladí Francouzi zapalují auta a rabují samoobsluhy, čteme v médiích. Francouze nechme stranou, bůh ví, kdo všechno tam rabuje a snadno si představíme, že k „Francouzům se severoafrickými kořeny“ (taky pěkná formulace) se připojila pakáž bezu ohledu na kořeny nebo nekořeny. Ale když čteme info z našich Pardubic, tak si říkáme, **kdopak asi jsou ti cizinci? Jsou to Egyptané? Nebo občané Islandu? Možná přišli do Pardubic z Ohňové země...**

Nebudu ostržit vtíp. Je jasné, že policejní důstojník nechce jitřit nálady a rozfoukávat ohýnek nevraživosti proti Ukrajincům: přišlo jich sem půl miliónu, někteří se vrátili, jiní zůstali, 90% jich pracuje a holt někteří nevyhnutelně dělají bordel, to patří k životu. Ano, stalo se zvykem nejítřit xenofobní nálady. Jenže má to vedlejší efekt: máme pocit, že z nás dělají voly. To taky jitří nálady.

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min.6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.

Sydney

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney

Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031

http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au

Principál: **Kateřina Larbaestier**, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham

Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little
School of Melbourne, 2-12 Derby Street,

Kew Vic 3101 - info

slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora

Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda- Czechoslovak - Australian

Association in Canberra and Region,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620

vydává dvoměsíčník věstník **Beseda.**

Ceskoslovenský klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

ccq@csklubqld.org.au

President Mr.Frank Carroll; Jednatel Mrs. Stana

Bilková

Naše stránka: **csklubqld.org.au**

Měsíčník "**Krajanský List**" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovičko."

Československý klub v SA,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kempas Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008
ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípyk Čriepty**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney,

30 Vaugham, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoumésiačník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný

súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydává štvrťročne Slovenské zvesti.

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, CR

tel:+420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální Konzulát České republiky v Sydney,

p.JUDr. Zuzana Slovákova,Ph.D.,gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Hights ,

P.O.BOX 132, Vaucluse 2030

t.: **02 9581 0111** email: sydney@embassy.mzv.cz

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0411 895 954

Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Poplatky:https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf

ormace/konzularni_poplatky/index.html

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 0417 892 624, hon.konsul: Vera Marie Holt

Honorární konzulát ČR v Brisbane

2/52 Lysaght St., Coolum, QLD 4573 Coolum,

Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll

Honorární konzulát ČR v Hobart

46 Horizon Drive, Sorell TAS 7172, Hobart,

Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills

Honorární konzulát Melbourne

511 Queensberry St., North Melbourne,

Telefon 0418 388 689 hon.konsul Lenka ALLEN

České velvyslanectví v Canbeře

8 Cullgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Generální konzulát Slovenské Rep.

generální konzul SR, pán Martin Kabáč

Suite 15.02, Level 15, 179 Elizabeth Street

Sydney NSW 2000

Mimo úředních hodin v **naliehavých případech**

funguje **stála služba ???**

Email: **cg.sydney@mzv.sk**

http:// www.mzv.sk/gksydney

Honor.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobil: 0421 088 796;

Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorárny konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE: (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

**Neposílejte peníze v hotovosti
na Noviny poštou!**

**Uložte \$95 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848
a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
dejte tam vaše členské (na obálce
před jménem) nebo telefonní číslo.

Dekujeme za Pomoc Novinám:

Olga Hybler - \$15.00

Vladimír Charous - \$5.00

POZOR

**Kdosi zaplatil Noviny v PIALBA
nepoznám kdo, prosím dejte vědět**

Kundera, ňadra a Me Too

Jiří Peňás

V sedmém díle Kunderovy Knihy

smíchu a zapomnění, která vyšla i v

českém domácím vydání, v kapitole

nazvané Hranice se společnost

západních liberálů pře o podprsenky.

Kundera knihu psal v polovině

sedmdesátých let a tehdy se na Západě

„pláže plnily ženami, které nenosily

podprsenky, a obyvatelstvo se dělilo na

přivržence nahých ňader a jejich

odpůrce“.

V tom boji o ňadra nešlo o podprsenky a

naopak, ale o něco jiného: o pokrokovost

a správnost názorů. Prsa zbavená

podprsenek měla vyjadřovat osvobození

od příkazu patriarchální kultury, která je

zaklela do „moci erotických fantazmů“.

Pokrokový názor byl takový, že žena si

sundala na veřejnosti (většinou na pláži,

ale mohlo to být i jinde) podprsenku

nikoli proto, aby upoutala erotickou

pozornost mužů, ale proto, že jí to bylo

příjemné, že její tělo je tím blíž k slunci,

že se jí to líbí. „Myslíte si, že když jsme

bez podprsenek, děláme to pro vaše

potěšení?“ ozve se čtrnáctiletá dcera

pokrokové rodiny. „Vy nejste s to přestat

se na nás dívat jako na sexuální

objekty!“ A vzbudí potlesk, neboť tohle

je přece pokrokový názor, i když od

čtrnáctiletého dítěte.

Boj o podprsenky či nahá ňadra odešel

za čtyřicet let kamsi do ztracena. Na

plážích myslím někde jsou, někde

nejsou, většina žen podprsenky nosí,

najdou se některé, které si je sundají, ale

spíš tak decentně, když se opalují,

chráněny mužem, kterému „patří“ a se

kterým se cítí bezpečně. Muži si na

výskyt, ale už nijak hromadný,

obnažených ňader na plážích zvykli,

vědí, že se na ně necíví a při setkání s

nimi spíš cudně sklopí zraky.

Samozřejmě se najdou výjimky, jako ve

všem.

Současný pokrokový zápas o osvobození

má jiné objekty a používá jiné zbraně.

Už několik letních sezon se vede spor o

burkiny, celotělové plavky, které

vyhovují islámským náboženským

předpisům, ale zároveň jsou některými

západními obhájci ztotožněny s právem

žen „nebýt sexuálním objektem“. „Ženy

nechodí na pláž, aby na ně muži civěli,“

řekla mi při

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou nedělu o 10,30 hod. a české mše svatě budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovakian Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703** Otevřeno: jen občas o víkend, většinou v neděli od 12-15 Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů. Restaurace uzavřena

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaugham Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.cslubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.) c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180 Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dříve. jako dříve. Rezervace zapotřebí, Každé pondělí a úterý od 19.00 hod. Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 17. července Léta Páně 2023

**České, slovenské
lihoviny a piva,
maďarská, francouzská vína
(Tokaj, Dubonnet)**

**Becherovka, Rum, Fernet, Praděd,
Slivovice, Česká piva**

Budvar, Plzeň, Kozel,

pondělí–čtvrtek 8.30-17.00, pátek 8:30-15.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street

Darlinghurst, NSW 2010

02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 7.08.2023

Účast robotického týmu Gyza na mezinárodním kole soutěže First Lego League v Austrálii

04.07.2023 Generální konzulát ČR v Sydney dnes 4. 7. 2023 přivítal studenty Gymnázia Zábřeh s jejich pedagogickým doprovodem, kteří úspěšně reprezentovali Českou republiku v soutěži First Lego League v Austrálii.

Robotický tým Gyza tvoří studenti z Gymnázia Zábřeh ve věku 14 až 18 let. Na mezinárodní kolo soutěže First Lego League se kvalifikoval na základě výsledků v této soutěži v České republice.

Český tým zvítězil v disciplíně Core Values, ve které porotci ocenili nejenom prezentaci výzkumného

úkolu a robota, ale především to, jak se tým vypořádal s obtížemi, jejich vzájemnou spoluprací, způsob, jakým získával nové znalosti a dovednosti, a nakolik bylo jeho řešení inovační.

Studenty na Generálním konzulátu ČR přijala generální konzulka ČR Zuzana Slováková se svou zástupkyní paní Hanou Landovou. Při tomto setkání bylo oceněno nadšení a nasazení celého týmu včetně pedagogů.

Celému týmu tímto gratulujeme k velice úspěšnému reprezentování České republiky ve velké konkurenci studentů z celého světa a přejeme mnoho úspěchu v dalších ročnících této soutěže, jakož i při jejich studiu.

Jak vysvětlit Číňanům Kunderu

Jiří Peňás

V Praze natáčí čínský filmový štáb seriál pro cestopisný kanál, na který se u nich prý dívá přes padesát milionů lidí. Celý jeden díl chtějí věnovat Milanu Kunderovi. Překlady jeho knih se v té zemi prodávají v ohromných nákladech a zájem Číňanů se prý podobá mánii. Jeho jméno, pokud jde o slávu a uznání, vystřídal i Julia Fučíka, do nedávna v zemi nejnámějšího Čecha, po němž je prý dosud v komunistické Číně i pojmenováno dosti ulic a náměstí.

Shodou okolností - někdo jim dal tip - jsem měl Číňanům o Kunderovi něco říci. Když po půlhodinové přípravě spustila kamera, zadávala se na mě čínská režisérka podobná Buddhovi v ženském vydání a zeptala se (pochopitelně čínsky, měli s sebou tlumočnicka): "Proč Češi nemají rádi Milana Kunderu?"

To jsem úplně nečekal. "Ehm, jak to víte? A kdo vám to řekl?" řekl jsem rozpačitě. "Nevím, jak vám na to odpovědět. Čechů je deset milionů, to je hrozná moc na to, abych znal jejich názor na Kunderu." Udělal jsem pauzu, vyčkáváje, zda pokus o vtip může mít úspěch u zcela jiné civilizace. Když jsem viděl, že nemá, pokračoval jsem dál. Snažil jsem říct asi toto: Většina Čechů nemá ke Kunderovi vztah žádný a je jim zcela lhostejný. Tedy pokud se nestane něco, co nemá nic společného s literaturou. Zde jsem se na chvíli zarazil a uvažoval, zda má smysl pustit se do složitějšího případu údajného Kunderova udání. Představil jsem si, kolik to může být znaků, a rychle jsem usoudil, že raději ne. Z toho bych se už nevymotal.

Ale to je normální, pokračoval jsem. Spisovatelé už delší dobu nejsou těmi, k nimž by lidé chovali nějaké city. Upřímně řečeno, je otázka, zda mají Češi vůbec někoho rádi. Samozřejmě mimo sportovců, televizních komiků a Karla Gotta, toho znáte, ne? (Neměl jsem bohužel ten pocit.) Poslední spisovatel, který Čechy jaksi citově zajímá, je prezident Havel, ale to ne kvůli literatuře. Čechy zajímají celebrity a jedinou spisovatelskou celebritou je Michal Viewegh, snad už u vás taky vyšel...

No a Kundera, to je složitě. On totiž není v Čechách moc známý, víte? V televizi ho nikdy nikdo neviděl... To u vás taky, ale zatímco u vás vyšly už i jeho poslední knihy, u nás ne. Bohužel tomu brání on sám. Asi ale má důvod. Když to tlumočnick přetlumočil, podívala se Číňanka soucitně. Pak řekla: "Není to kvůli tomu, že Kundera kritizuje komunismus a Čechům to vadí?" Na to jsem už vůbec nevěděl, co říct.

If a telemarketer calls, give the telephone to your 4 years old and tell him/her it's Santa

Vařil pro Lenina i Stalina. Zapomenutý dědeček Vladimira Putina

Lucie Sulovska

Přežil cara i Stalina. Kuchař ruské generality mohl být nejslavnějším Putinem, jeho vnuk se stal následovníkem jeho hostů.

Spiridon Putin s vnoučaty a pravnoučaty. Vladimír Putin s holou hlavou.

Spiridon Putin se narodil do 19. prosince 1879 do rolnické rodiny v obci Pomimovo v Tverské oblasti, jakkoliv existují spekulace, že byl nemanželským potomkem šlechtického rodu Putjatinů či vnukem nebo synem ministra veřejného školství admirála hraběte E. V. Putjatina.

Rodina chovala dobytek a pěstovala brambory a brukve. Spiridon se narodil předčasně a jelikož byl velice slabý, pomáhal matce v kuchyni. Chodil do místní farní školy a ve 12 letech začal pracovat jako pomocník v kuchyni v Tverské krčmě.

V 15 letech se přestěhoval do Petrohradu ke svému strýci Nikolajovi, který pracoval v ženském klášteře, a nastoupil do restaurace „Londýn“. Hostinec se původně specializoval na anglickou kuchyni, která se v té době netěšila tak neslavné pověsti jako dnes, ale za Spiridonovy éry rozšířila menu i o francouzskou a ruskou kuchyni.

Podnik byl známý tím, že jej často navštěvoval Rasputin, od něhož Spiridon dostal pochvalu a zlatou minci, která je dodnes v rodinném dědictví. Do Londýna obecně chodili kněží a církevní hodnostáři, a tak se zde připravovalo i postní menu nebo rychlé občerstvení – to především pro zaměstnance z velitelství admirality, která stála hned vedle.

Z Londýna přešel do luxusního hotelu Astoria, kde jej zastihla první světová válka. Spiridon se nejspíš díky dobrým vztahům se svými hosty vyhnul mobilizaci do první světové války a až do revoluce vařil pro exkluzivní klientelu z řad petrohradské elity, zatímco statisíce Rusů umíraly v otřesných podmínkách tehdejších zákopů.

Ale netrvalo to dlouho a Spiridon z centra Petrohradu na vlastní oči sledoval brutální popravu starého světa, v němž se sám slušně etabloval a možná se cítil trochu jeho součástí. Vojáci z velitelství zůstali věrní caru Mikulášovi a u budovy admirality svedly zbývající imperiální jednotky svou poslední bitvu.

Po vítězství revoluce se do budovy vedle hospody Londýn (Gorkchovaja 2) nastěhovala Čeka v čele s Felixem Džeržinským. V prosinci 1917 se tu nacházelo již čtyřicet čekistů. Porevoluční devastace zasáhla i restaurační provozovny – polovina z nich byla uzavřena.

Spiridon žijící se čtyřmi dětmi a manželkou v pronajatém bytě v centru byl novými poměry znechucený a potřeboval peníze. Po pár týdnech se však ukázalo, že i čekisté potřebují jíst, Londýn opět otevřel a Spiridon se vrátil. Jídelniček byl seškrtán na poměry válečné bída i nové klientely – kromě čekistů se zde začali stravovat i dělníci, kteří opravovali budovu zasaženou boji s carskou armádou.

Po odchodu Čeky z Petrohradu do Moskvy v roce 1918 se osud Spiridona ztrácí v mlze. S rodinou se z nějakého důvodu přestěhoval zpátky do rodného Pomimova a začal chovat dobytek.

V roce 1920 však rodinu opouští a odchází sám do Moskvy, kde pravděpodobně pod záštitou Felixe Džeržinského dostává práci v Gorki v salonu strany, kde setrvá až do 40. let. Jeho hlavními hosty jsou

Leninovi – po Leninově smrti vaří pro Naděždu Krupskou a Leninovy sourozence. Později se vyjádřil, že se „nikdy nesetkal s inteligentnějšími a příjemnějšími lidmi“.

V roce 1940 získal 61letý Spiridon Putin místo šéfkuchaře v penzionu moskevského stranického výboru Iljičevskij (vesnice Iljičevskij, Krasnogorský okres, Moskevská oblast). V té době už s ním jeho rodina bydlela v dvoupokojovém bytě v prvním patře penzionu.

Toto povýšení svědčilo o tom, že Spiridon byl považován za mistra ve svém oboru. Pod jeho vedením zde pracovalo 18 servírek a tři kuchaři a vzpomínali na něj s úctou. Během Velké vlastenecké války (tj. od roku 1941) Spiridon pracoval v Ogarevu na dače předsedy Sovinformbyra Ščerbakova. Zde se často setkával se Stalinem a při různých příležitostech pro něj vařil. Na Stalina příliš rád nevzpomínal – na rozdíl od Lenina „neměl náuru intelektuála, ale bankovního lupiče“. Býval náročný, nepředvídatelný a jeho večere se často protáhly až do ranních hodin, přičemž netrpěl žádná pochybení ze strany personálu.

Podle výpovědí lidí, kteří s ním pracovali, byl Spiridon štíhlý a malý a rád nosil vojenské sako, čepici a vysoké boty se zastrčenými kalhotami. Byl poněkud obsedantně-kompulzivní, jeho pracovní plášť a kuchařská čepice vždy zářily bělostí a v kuchyni byl perfektní pořádek a čistota.

Podle vzpomínek jeho dětí otec vždy hodně kouřil, vůbec nepil alkohol, pil jen čaje ze samovaru a od rána do večera udržoval pořádek v kuchyni, vždy zodpovědně přistupoval ke své práci. Paradoxně ji neměl příliš rád a ve volném čase se raději věnoval rybaření a četbě, miloval Gogola a často využíval stranickou knihovnu v Iličevskij. Dětem nejčastěji vařil domácí těstoviny. Byl málomluvný introvert, nikdy se neúčastnil drbů a v kolektivu zásadně neprojevoval svůj názor.

Jako kuchař pracoval prakticky do svých 80 let, vedle Lenina a Stalina musel sloužit ministryni kultury Furecové, prvním tajemníkům moskevského městského výboru strany Grišinovi a Kapitonovovi, generálnímu tajemníkovi Chruščovovi a jeho matce.

Zemřel ve spánku ve věku 86 let roku 1965.

Spiridon Putin měl šest manželských dětí:

Michail Spiridonovič (narozen v červenci 1907 v Petrohradě). Zahynul během druhé světové války, pravděpodobně jako člen úderné skupiny poblíž Velikije Luki v prosinci 1941.

Vladimir Spiridonovič (1911 — 1999, Petrohrad). Otec Vladimira Putina. Vystudoval námořní školu, za druhé světové války byl těžce raněn, po válce pracoval jako kvalifikovaný dělník v továrně na vagony, později byl v invalidním důchodu. Zemřel ve věku 88 let v roce 1999. O rok dříve zemřela jeho manželka a Putinova matka Maria ve věku 87 let. Měli syny Alberta a Viktora, kteří zemřeli v dětství. Vladimir Putin se narodil mnoho let po jejich smrti jako vytuouzené dítě a byl vychováván jako jedináček.

Alexej Spiridonovič (narozen 1913 v Petrohradě — zemřel neznámo kde a kdy). Pracoval v dole, za druhé světové války narukoval a ztratil se, pravděpodobně zemřel.

Anna Spiridonovna (1915 — 1995, Petrohrad). Její první manžel Petr Šelomov zmizel v prvním roce války, mají syna Gennadije Petroviče Šelomova (* 1938). Během války byla se svým synem v koncentračním táboře v Pobaltí, po válce se znovu vdala. Zemřela ve věku 80 let.

Alexandr Spiridonovič (březen 1920, Pominovo). V roce 1939 nastoupil na studia do Plechanovova institutu, v roce 1941 byl povolán do armády a sloužil v Mongolsku, v roce 1942 byl poslán na západní frontu, dokončil válku v hodnosti poručíka, absolvoval Kaganovičovu vojenskou akademii, sloužil ve městě Kovrov, pak učil na vojenské škole v Rjazani, nyní v důchodu.

Ljudmila Spiridonovna (narozena 1926, Moskevská oblast). Momentálně v důchodu.

Sám budoucí prezident na dědečka vzpomínal v rozhovoru s ruskou novinářkou Natalijí Gevorkijanovou v roce 1999. „O otcově rodině toho vím víc než o matčině. Otcův otec se narodil v Petrohradě a pracoval jako kuchař. Byla to docela obyčejná rodina. Kuchař je koneckonců kuchař. Ale můj dědeček zřejmě vařil docela dobře, protože po první světové válce dostal nabídku pracovat ve čtvrti Gorki na okraji Moskvy, kde žil Lenin a celá rodina Uljanovových. Když Lenin zemřel, dědečka přeložili na jednu ze Stalinových dačí. Pracoval tam dlouho,“ poznamenal.

Nebyl obětí čistek? ptala se Gevorkijanová. „Z nějakého důvodu ho nechali být. Jen málo lidí, kteří strávili v blízkosti Stalina delší dobu, z toho vyšlo bez úhony, ale můj dědeček byl jedním z nich. Mimochodem, Stalina přežil a v pozdějších letech, v důchodu, byl kuchařem v sanatoriu moskevského městského výboru strany v Iljičevskij,“ odpověděl Putin.

„Já sám si na Ilinskoje vzpomínám dobře,“ pokračoval Putin, „protože jsem tam jezdil na návštěvy. Dědeček o svém dřívějším životě dost mlčel. Ani moji rodiče o minulosti moc nemluvili. Lidé to tehdy obecně nedělali. Ale když přijeli na návštěvu příbuzní, vedly se dlouhé hovory u stolu a já jsem vnímal různé útržky. Ale rodiče mi o sobě nikdy nic neřekli. Zvlášť můj otec byl mlčenlivý člověk. Ví, že se narodil v Petrohradě v roce 1911. Po vypuknutí první světové války byl život ve městě těžký. Lidé hladověli. Celá rodina se přestěhovala k mé babičce do vesnice Pominovo v Tverské oblasti. Právě v Pominovu se můj otec seznámil s mou matkou. Když se brali, bylo jim oběma sedmnáct let.“

Prameny: Vladimir Putin, Nataliya Gevorkyan, Natalya Timakova. First Person: An Astonishingly Frank Self-portrait by Russia's President Vladimir Putin (2000) a Allen Lynch. Vladimir Putin and Russian Statecraft (2011)

Manželství pro všechny a pro každého

Daniela Kovářová *nezávislá senátorka*

Tak prý u nás bude platit manželství pro všechny. Pro každého. Konečně! To je to, po čem volají statisíce lidí a co nám v našem moderním sociálním státě ještě chybělo. To je to, co naše společnost nejvíce potřebuje. Manželství pro všechny = manžela/manželku pro každého. Konečně. Všichni pak totiž budou šťastní.

Mezi námi je tolik osamělých nešťastných nezadaných osamocených jedinců, a přitom máme 4 miliony mužů a 4 miliony žen. Žádný muž, žádná žena ani žádné dítě už nebude muset žít samo. Každému přidělíme manželku, každému manžela. Stačí si říct. Stačí chtít. Žádná diskriminace. Jen rovnost pro všechny. Pro vězně i pro kněze, pro babky i pro tlusté plešouny. Vždyť víme, že manželství činí oba manžele zdravějšími. Máme prokázáno, že vdaní a ženatí (nebo tak nějak) žijí déle, méně pijí alkoholu, méně zneužívají drogy a páchají méně sebevražd. A i pohřby mívají hezčí.

Proč by některá ženská - třeba modelka nebo herečka - měla mít tolik chlapů, na kolik si ukáže, když jiná ošklivá třeba stůně bez manžela? Tomu je třeba učinit přítrž. Proč by některý mužský (hokejista, politik, byznysmen nebo zpěvák) měl mít už třetí svatbu v pořadí, když jinému se žen nedostává? Když manželství, tak pro každého. Když rovnost, tak pro všechny. Nárokově. Právo na manželství pro všechny. Dost bylo smutných jednotlivců, samotářů, singlů.

Zbývá dořešit nepodstatné a drobné. Třeba věk, výšku, region, vzdělání, soulad majetku, zájmů a politických preferencí. I zde by mohla pomoci kvalitní česká digitalizace nebo náhoda či los. Právo na manželství pro každého! Manželky a manželé na příděl! EU si to přeje, pokrokoví aktivisté to chtějí, kdo jsme my, abychom se stavěli na odpor! Poručíme větru - dešti a rozdojme kozla.

Nevíte, co je pro vás dobré? Nevíte, jak být šťastní až navěky? Buďte manželem, staňte se manželkou. Stát vám to zajistí. Všem a pro každého.

Jak jsem bránil rodiče...

Ross Hedvíček

Na následující historiku jsem si vzpomněl, když mě nedávno jeden nomenklaturní novinář vyhrožoval fyzickým násilím, protože jsem ho nazval (uhádli jste správně) "nomenklaturním novinářem". Že prý bych to dvakrát neřekl a takový ty kecy. Říkám "PCHE!" - už hned v první větě jsem to řekl dvakrát.

Ti, kteří sledují mě životopisné články delší dobu, vědí, že jsem vždy byl poněkud větší postavy. Přesto jsem ale nikdy nebyl nějaký rváč a fyzickým střetnutím jsem se vždy vyhýbal. Byl jsem vždy takový umírněný a mírový. Jen na pár výjimek.

Následují disclaimer: Přiznávám se sebekriticky, že jsem ve dvanácti letech ve dveřích pošty naproti Hotelu Pivovar v Kojetíně podstatně ztloukl mladého Kožařka, staršího bratra toho pozdějšího cyklistického reprezentanta v Závodu míru, až měl krev rozmazanou po ksichtu a po košili. Zavínil si to sám: mě bylo 12 a mu 13, byl starší než já a já jsem zrovna tehdy začal nosit brýle a on si myslel, že když je starší, že mu to projde a nadával mi "cvigronu", jako že je to strašná hanba nosit brýle! Děti jsou kruté, jak jistě víte. Tak jsem sundal ty brýle a dál mu přes držku! Neměl si začínat!

To jsem byl tehdy ještě malej, okolo patnáctého roku jsem vyrostl do svých dvou metrů a být jsem byl tehdy ještě poměrně hubený, zájem se se mnou přát se ztratil, i když to v té době a té generaci byla oblíbená kratochvíle. Chodili jsme na "čaje" do Technoplastu do Chropyně a ani tam se žádné řvaní nekonalo. Měl jsem svých 198 cm a 115 kilo, svaly na ruku jako Herkules (Rambo tehdy ještě neexistoval) a bylo mi devatenáct, v tom věku má mládež ve zvyku se tvářit sveřepě, tak jsem vypadal taky sveřepě - dokonce tak moc, že pouhý můj zjev zastavoval rvačky - o čemž může svědčit můj švagr Pavel (tehdy nebyl švagr, tím se stal až časem), kterého na zábavách pořád chtěl někdo mlátit, on měl a má takový zahnutý nos jako orel, snad proto. To pak vždy příběhla moje sestra, "Rosto, pod ven, Pavla tam chcou zbit!" a tak jsem vyšel ven a beze slova se postavil za rádoby útočníka. Pavel se podíval vzhůru a bitkar se otočil taky, kam se to Pavel dívá, a s hrůzou zmerčil mne (to už bylo po tom, co jsem zkoušel obličejem přerazit tu trnku na uhrickem kopci). "A co ty chceš?" "Abys ho nechal a už si ho nevšiml!" "No, sak já, sak se nic neděje, ne???" A bylo to. Tímhle způsobem jsem se zúčastnil mnoha rvaček.

Pak jsem ještě pár kilo přibral a po čase mne poslali na vojnu do mírových vojsk Varšavské smlouvy, kde jsem byl taky velice mírotvorný. Opět výjimkou byl případ na delooddile v Prachaticích, kde jsem byl jako nový bažant na PTRS (Protitankové řízené střely - taková blbost co jsem pár měsíců musel nosit na zádech), a tam jsem zcela výjimečně zmlátil čtyři vojáky druhého ročníku základní služby (všechny najednou prosím) a nacpal jsem je každého do jedné té plechové skříňky, co staly na chodbách (ve skutečnosti jsem tam nacpal jen tři, ten čtvrtý tam už vlezl v podstatě dobrovolně, když viděl, že se na něj ženu). Jako zdůvodnění dodávám, že mne chtěli šikanovat, oni mne chtěli nacpat do jedné té skříňky a že prý mám uvnitř štěkat. Mne taková žádost velmi rozčilila a tak to dopadlo. Moje reputace mne pak předcházela a žádné další incidenty se nekonaly. Ti čtyři si nikdy nestěžovali a velitel podporučík Krejčířík se to podle mne ani nikdy oficiálně nedozvěděl, ale mne hned potom přeložili k dělostřelcům ke Krupalovi. To byl zase opilec a ten si mne každý den posílal do města pro Tuzemský rum za 33.50, protože věděl, že já nepiju a tak mu to nevypiju.

Uznávám, že i přes své mladistvé nadšení a celkovou přerostlost bych asi nebyl tak zručný ve cpaní čtyř šálených Sarisanu do plechových skříňek nebýt toho, že pár týdnů předtím jsem nedobrovolně (já jsem se nikdy nehlásil na nic dobrovolně) absolvoval na Grabstejne (oficiálně psovodi, ale dělalo se tam všechno možné) tříměsíční výcvik v čemsi, co se tehdy nazývalo QS-1. Nebylo to judo, nebylo to karate nebo kung-fu, ale nápadně se to podobalo tomu ruskému

Sambo (což jsme tehdy jistě nevěděli). Dnes si myslím, že to byla česká verze sambo, když SSSR něco takového nařídil české armádě, tak si z nás udělali pokusné králíky. Příručka se jmenovala QS-1 a mám ji dodnes tady v USA, protože jsem ji jim tehdy ukradl. Když se měla na konci výcviku vracet, vytrhl jsem ji z desek a místo toho tam nacpal Zakl-1-1, který byl podobně velký a vrátil Zakl-1-1 s deskami od QS-1. V příručce jsou různé hrůzostrašné formulace psané "vojenským stylem" té doby jako: "Při použití tohoto chvatu nelze předpokládat, že by nepřítel zásah přežil." Buehehe!

Dneska už si nejsem jist těmi jmény, ale myslím, že našimi instruktory byli bratři Jaklové a jakýsi Špička, tehdy velmi mladí lampasaci, kteří napsali i tu příručku. Výcvik byl v mém případě stejně na nic, protože se mezitím přišlo na to, že jsem politický nespolehlivý a byl jsem v podstatě za trest přeložen napřed do municaku v Babicích u Prahy a později do Prachatic, víceméně k těm, se kterými se moc nepočítalo, údajně bojovému útvaru hned za Boubínem.

A pak jsem se rozloučil s Paroubkem a přišel z vojny a za nějakou dobu potom se vdávala moje sestřenice Hanička - příbuzní z matčiny strany. Svatba se konala v Bezmerove, to je malá vesnice kousek od Kroměříže, na kulturním domě. Z matčiny strany jsem měl pouze 4 bratrance a sestřenice, takže nás zvali na každou svatbu - z Hedvickovy strany jsem měl 36 bratranců a sestřenic, tam už to bylo početnější. Ale tohle bylo z matčiny strany a tak nás tam nebylo tak moc a já jsem byl na závěr svatby určen jako známý abstinents a hlavně majitel fungl nového emběčka žluté barvy k tomu, abych pozdě večer rozvážel většinou podnapilé hosty ze svatby domů - většinou to bylo jen do Kroměříže, tak to nebylo daleko. A tam se přihodil ten další incident, kdy jsem pouze bránil své rodiče (byl jsem vychován k respektu k rodičům, starším a ženám, žádný jiný respekt nebyl zmíněn), jmenovitě svého otce.

Mezi hosty z ženichovy strany - tedy ne mi pokrevní příbuzní - byli dva mladí kluci, dvojčata, asi 19 let, náramně vysocí, téměř mě velikosti, takzvané "před vojnu", kteří se na té svatbě nezřízeně opili - byli ožrali jak ty pumy. Odolnost proti alkoholu veškerá žádná. Dostalo se mi žádost od otce nevěsty, ať jednoho z nich zavezu domů. Přijel sem autem před vchod a můj vlastní otec přiváděl toho ozraleho mladíka, který v obou rukou držel láhve nějakého alkoholu a mával s nimi a vykřikoval nějakou píseň. Před dveřmi mého emběčka, když se ho můj otec snažil nějak natlačit do zadních dveří, mu navíc ještě sebral ty dvě flašky, aby mne náhodou s tím zezadu za jízdy nepraštil do hlavy. To opilého mladíka natolik popudilo, že popadl mého otce za klopy saka a začal ho zvedat do vzduchu - vzhledem k tomu, že můj otec byl pouze okolo 170 cm a kluk o hlavu větší, tak se mu to dařilo.

A tehdy došlo k reakci, na které dodnes popírám úmyslnou vinu, bylo to něco podvědomého z QS-1. Jednou rukou jsem stlačil mladíkovy ruce dolů, aby můj otec dostal nohama na zem a druhou jsem ho mírnounce plesknul někde mezi dolní čelist a krk. Kluk vyvalil oči a udělal něco, co bylo tehdy známo jako z olympiády v Mexiku - Fosbury Flop. Prohnul se v zádech a zády napřed se pozadu snažil přeskočit střechem mého nového žlutého emběčka. Jenže skok nedokončil a padl zády na střechem auta. Zděšen a strachující se o střechem jsem se hnál že ho odtamtud stáhnou, ale on pomalu sklouzl a zůstal ležet na zemi. V bezvědomí a nedýchal. V ten moment selhala moje matka a začala kvílet: "Ty vrahu! To tady nemůžeš dělat, co té někde naučili!". Namítl jsem krátce, že fakt, že mám dva metry, 130 kilo a sílu úderů v právě ruce 600 kg je především její zásluha (být hedvickovských genů, všichni mimo generaci mého otce měli 2 metry, můj dědeček, jeho bratři, atd.) a přistoupil jsem ke své verzi Heimlichova manévru, tedy že jsem třikrát klekl spratkovi na hrudník. Je možné, že to všechna žebra nevydržela, ale v každém případě začal dýchat a velice spokojeně se vyblil vedle auta. Situace byla zachráněna.

Nakonec jsem ještě parchanta zavezl až domů k němu do Kroměříže, předal ho ještě mírně groggy jeho matce a odjel. Tak jsem bránil své rodiče, být ti nade mnou pak ještě dlouho kroutili hlavou, otec jako vždy zlehčoval celou situaci ("Dyt' přece o nic nešlo! Jen mne trochu zvedl do vzduchu!") a strýc (otec nevěsty) na mne pak dlouho dělal takové ty ksichty, že se na mne ani nemůže podívat, jak jsem jim zruinoval takovou pěknou svatbu, tak byli všichni šťastné ožrali, že jo. Já jsem pro jistotu brzo potom emigroval a už se na mne nikdo dívat nemusel. Hanička se prý potom asi za dva roky rozvedla, ale to už jsem byl pryč, takže doufám, že mi eventuálně bylo odpuštěno.

Všechno, co tady popisují jsou vzpomínky z dávného mladí a přestože dnes už jsem jen seschly dědoušek s šedivým vlasem a šedivým vousem, tak na případně výhrůžky nomenklaturních novinářů (potřetí) fyzickým násilím říkám jen: "Ha, tak hovno..."

Dodatek po letech: Onen pruplesk na svatbě v Bezmerove mi byl rodiči vyčítán dalších minimálně 35 let - dokud můj otec neměl před asi 2 lety ten bramborový incident s cigány, o kterém jsem zde na blogu už taky psal. Můj otec si z restituovaných pozemků ponechal pro vlastní používání jen asi jeden hektar za železniční trati Tovacovkou (aby na to viděl z okna) a tam pěstuje brambory. A ty brambory mu vždy a každý rok krade kojetinsky lumpenproletariát, jako bývalí komunisté a cigáni. Jednoho dne zahlédl otec že mu cigáni kopou na poli brambory, tak skočil do traktorů, dojel na pole a cigány přistihl in flagranti - tedy při činu. A cigánsky vůdce byl asi drzý a dostal od mého otce (tehdy už přes 80 let) jednu do držky a lehnul. A tou dobou už přijížděli kojetinsti messti policajti, které přivolala neteř Lucie, která to všechno řídila s mobilem a dalekohledem z balkónu domů a ti už to "vyšetřili".

Takže když nedávno při rodinném vzpomínání přišla znovu na přetřes moje údajná prudkost či agresivita, tak povídám svému otci: "Co ty mi můžeš vyčítat? Ty tam mlátíš cigány přes držku na počkání a ještě v osmdesátí!"

"No jo", pravil otec a změnil téma.

Mám kamaráda, taky dědoušek prdola, v západní Evropě, který byl v mladí jakýmsi přeborníkem judo kdesi v Praze či které díře, a toho by to QS-1 strašně zajímalo. Pokud jste taky bývalí absolventi té šilenosti nebo máte více informací, napište mi - předám mu to. Děkuji.

Při patrání po starých fotkách jsem našel fotku ze svatby sestřenice Haničky a jsou na ní ti dva kluci-dvojčata, z nich jednoho jsem tehdy placnul - myslím ze toho vlevo, ale jistý si nejsem. Bylo to na kulturaku v Bezmerove u Kromerize.

Sára umírá a říká manželovi:

– *Abrame, ožeň se po mé smrti.*

– *To ne, drahá.*

– *Abrame, prosím tě, někdo se o tebe musí postarat.*

– *Opravdu ne.*

– *Abrame, ale tohle je moje poslední přání, proč ho odmítáš splnit?*

– *Protože lepší než ty, už nikdy nenajdu ... a stejnou už nechci.*

Mírové návrhy

Ladislav Větvíčka, Ostravský večerník

Před paru dňama se Polaci začali vztekat na maďarskeho ministra, že prohlásil německo-polský konflikt roku 1939 za lokální, který mohl být vyřešen mírovým jednáním, pokud by Polaci jednat chtěli. Ale Polaci, šengrovani anglickým vedením, nechtěli. Tím neobhajují německo-slovenské zahájení útoku na Polsko. Každý akt agrese je svinstvo a do civilizovaného světa nepatří, ať už ho provede Američan, Rus nebo Němec. Nehledě k tomu, že dneska víme, k jakým koncům to všechno dospělo s desítkami miliónu mrtvých.

Přesto si nemožu nepřipomenout můj rozhovor s člověkem, který včas před Hitlerem zdrhnul z Protektorátu, čímž si jako Žid zachránil život a usadil se v Karybiku. Upozornil mě na mírové návrhy Adolfa Hitlera, které veřejně přednesl po skončení polské kampaně (dnes tomu říkáme zahájení druhé světové války). Mírové návrhy Adolfa? Jaky to oximoron!!! O žádných mírových návrzích sem nikdy neslyšel, takže mě to silně překvapilo. Člověk, který mě inspiroval k sepsání knihy Zrnko pisku mi tenkrát v Karybiku řekl, že právě nulová reakce na Hitlerovy mírové návrhy ze strany evropských mocností Anglie a Francie, které vyhlásily Německu válku, byla tím hlavním impulsem, že kývnul na návrh opustit Evropu, bo vytušil blížící se katastrofu.

Nema smysl přemýšlet, co by bylo, kdyby západní mocnosti na mírové návrhy přistoupily, je tam mnoho neznámých. Jediné, co pry tehdy Hitler po sjednocení Němců do jednoho státu požadoval, bylo navrácení ukradených kolonií. Jenže za rohem už v plné síle zbrojil strýk Stalin, nehledě k tomu, že pro nás by to asi těžká výhra nebyla, bo okleštěná česká země sudruh Hitler nikdy nezamýšlel propustit ze svého sevření. Takže pokud byme se byli bývali vůbec narodili, tak byste ty moje cypoviny řekli nečítali v ostravštině nebo češtině, ale maximálně tak v jakémsi německém dyjalektyce.

Ale přesto si myslím, že je legitimní o mírových návrzích mluvit, bo jakékoliv zamlčování historických dokumentů má za následek to, že nás buď dříve nebo později donutí si dané události zopakovat, bo má pocit, že zme se nepoučili.

A to bysem byl býval fakt nerad.

Následující text je překladem Hitlerovy řeči z říšského sněmu ze dne 6. října 1939:

...je štěstím pro lidstvo, že se mi podařilo bez zatížení cizích států odstranit nejšílenější nemožnosti Versailleské smlouvy mírovou cestou. Tato smlouva rozdělila státy tím nejnerozumnějším způsobem, roztrhala hospodářsky spojitý kraj, roztrhala dopravní linie. Že její odstranění v jednotlivých podrobnostech může být pro jisté interesenty bolestné, se dá pochopit. Avšak tím větší je zásluha, že k novým úpravám ve všech případech, s výjimkou posledního, došlo bez prolévání krve.

Avšak i poslední revize této smlouvy byla právě tak proveditelná mírovou cestou, kdyby našly pochopení ženevské Společnosti národů, nebo nedocházelo ke štvání a následnému vyhlášení války ze strany Francie a Británie.

Německo ovšem nemá nepřátelských úmyslů vůči žádným svým sousedům, ani vůči jakýmkoliv jiným státům v Evropě, či ve světě. Rád bych poukázal na

fakta, která se nedají odstranit ze světa ani nejlepšími písařskými výkony mezinárodních židovských novinářských lhářů:

1. Německo sjednalo s baltskými státy smlouvy o neútočení
2. S nordickými státy nemělo Německo nikdy zájmové konflikty, Švédsku a Norsku byly dokonce nabídnuty smlouvy o neútočení a byly odmítnuty jednoduše proto, že se tyto státy necítily být nijak ohrožovány
3. S Dánskem jsme vytvořili loajální a přátelský vztah, podpořený smlouvou o neútočení
4. S Holandskem Říše pokračuje v tradičním přátelství
5. S Belgií jsem se vzdal požadavku jakékoliv revize, Říše nevznáší vůči Belgii žádné požadavky, které by mohly být považovány za ohrožení
6. Stejný postoj zaujímá Německo vůči Švýcarsku
7. Jugoslávii jsem hned po připojení Rakouska oznámil, že hranice s tímto státem je považována pro Německo za nezměnitelnou a že si přejeme žít s Jugoslávii pouze v míru a přátelství
8. S Maďarskem nás spojuje dlouholetý tradiční svazek těsného a srdečného přátelství. I zde jsou hranice nezměnitelné
9. Slovensko se samo obrátilo na Německo se žádostí o pomoc při svém vzniku. Jeho samostatnost je Říší uznávána a nebude dotčena
10. Společně s Duceem jsem provedl změnu vztahů Říše k Itálii. Hranice, existující mezi oběma státy, jsou považovány za nezměnitelné. Z bývalých protivníků světové války se stali srdeční přátelé.
11. Co se týká Francie, projevil jsem snahu zbavit poměr k Francii jedu a učinit jej pro oba národy snesitelným. Navrácení území Sárska bylo jediným požadavkem, který jsem považoval za nevyhnutelný předpoklad německo-francouzského dorozumění. To znamená – odmítám vůbec takzvaný alsasko-lotrinský problém vůbec zmiňovat. Akceptuji rozhodnutí z roku 1919 a odmítám dříve či později dávat se do krvavé války kvůli otázce, která pro Německo není nezbytností. Obracím se na Francii s přáním, aby staré nepřátelství bylo navěky pohřbeno, aby oběma národům s jejich velkou historickou minulostí bylo umožněno najít si k sobě vzájemně cestu. Podnikl jsem v německém národě vše, abych vymýtil myšlenku nezměnitelného dědičného nepřátelství a abych místo něho zasadil úctu před velikými výkony francouzského národa, před jeho dějinami, právě tak jako každý německý voják má nejvyšší úctu před výkony francouzské branné moci.
12. Nemenší byly mé snahy o německo-anglickou dohodu, ba ještě více, o německo-anglické přátelství. Nikdy, ale opravdu nikdy jsem se nepostavil proti britským zájmům. Myslím, že by obě germánské rasy měly kráčet společně. Bohužel, musel jsem se příliš často bránit proti britským zásahům do německých zájmů. Já považuji za jeden z cílů svého života, sblížit oba národy nejen na poli rozumovém, nýbrž také na poli citovém. Jestliže moje úsilí ztroskotává, je to jen proto, že část britských státníků a novinářů chová vůči mně osobně přímo ořesné nepřátelství. Oni se nikterak netají tím, že jejich jediným cílem je, z důvodů, které nám jsou nevysvětlitelné, opět proti Německu zahájit boj při první příležitosti. Ale věřím také dnes, že ke skutečnému uklidnění v Evropě a ve světě může dojít jen v případě, že se Německo a Anglie dorozumí. Proto jsem se vydal na cestu dorozumění. Pokud to zatím nevedlo k toužebnému výsledku, není opravdu moje vina.
13. Naposledy jsem se nyní také pokusil normalizovat vztahy Říše k sovětskému Rusku a dovést je konečně na přátelskou základnu. Díky stejnému smýšlení Stalina se to nyní také podařilo. Také s tímto státem je nyní sjednán trvalý přátelský poměr, jehož výsledky budou pro oba národy požehnané.

A tak ve svém výsledku revize Versailleské smlouvy, kterou jsem provedl, nezpůsobila v Evropě žádný chaos, nýbrž naopak, vytvořila jasné, stabilní a přijatelné poměry. Jen člověk, který nenávidí tento pořádek v evropských poměrech a který touží po

nepořádku, může být nepřítelem těchto činů. Chápu velmi dobře, že jsou interesenti, kteří vydělávají více na válce nežli na míru a chápu také, že pro jisté zrudé mezinárodního žurnalistu je ajímavější podávat zprávy o válce nežli o kulturních tvůrčích činech míru. Je mi jasné, že židovský mezinárodní kapitalismus a žurnalistus vůbec nesoucí s národy, jejichž zájmy podle svého tvrzení hájí, ale že tito lidé jako Herodotus vidí největší úspěch svého života v zakládání požárů.

Není nejmenšího důvodu, proč bychom měli v Evropě válčit. Já jsem válku Francii ani Anglii nevyhlásil, bylo tomu právě naopak. Proč by se tedy měla konat válka? Pro obnovení Polska? Polsko podle Versailleské smlouvy se již nikdy nezrodí. Konečný útvar v tom prostoru, otázka obnovení polského státu, bude rozřešena Ruskem na straně jedné a Německem na straně druhé, to nemůže být rozřešeno jakoukoliv válkou.

Západní demokracie by si měly uspořádat stav věcí ve svém prostoru. Příklad Palestiny ukazuje, že by bylo lépe, kdyby Britové řešili úkoly, které mají před sebou ve své zájmové sféře a nestarali se o problémy, které jsou v životních sférah jiných národů. Německo ve svém Protektorátu Čechy a Morava nezabezpečilo pouze klid a pořádek, nýbrž také položilo základy k novému hospodářskému rozkvětu a dorozumění mezi oběma národy. Anglie bude mít ještě mnoho práce, než bude moci ve svém palestinském protektorátu poukázat na podobné výsledky.

Proč bychom tedy měli bojovat? Vznese Německo vůči Anglii nějaký požadavek, který snad ohrožuje britskou světovou říši nebo její existenci? Nikoliv. Naopak. Ani vůči Anglii, ani vůči Francii Německo nevznese žádný takový požadavek. Má-li být válka vedena opravdu jen proto, aby byl Německu dán nový režim a Říše by měla být nějakým novým Versailles znovu roztržena, pak budou bezúčelně obětovány milióny lidí. A i kdyby se to po čtyř nebo osmileté válce podařilo, bylo by to nové uspořádání pro budoucnost jen zdrojem nových sporů.

Ne, válka by nespravila vůbec žádný problém, jediné, že by šlo o problém zruinovaných financí několika zbrojařů, vydavatelů novin nebo jiných mezinárodních válečných kořistníků.

Vždyť – co od toho druhého světa žádáme? Vůbec nic. Jen právo, aby se Němci spojili a za druhé, aby se jim vrátilo, co se jim vzalo. Tedy nic, co by pro ostatní národy mohlo znamenat ztrátu. Jak často jsem jim podával ruku... Válka je zde jen proto, poněvadž ji Anglie chtěla! Přes všechny naše pokusy a přesto, že jsme Anglii i Francii vycházeli vstříc, poslaly Německu své vyhlášení války. Dnes bez ostychu doznávají – ano, Polsko by pravděpodobně ustoupilo, ale to jsme nechtěli. Doznávají, že bylo možné dosáhnout dorozumění. Oni však chtěli válku! Jsme toho názoru, že tato válka musí skončit a že nemůže přijít vždy po několika málo letech válka nová a že přijít nesmí a přijít nemá.

Adolf Hitler, projev v Říšském sněmu, Berlín, 6. října 1939

MIMOZEMŠTANO MEZI NÁMI: Hlas většiny

Zdeněk Roller NevPes

Agentura **Pravda vyděsí** tentokrát získala materiál prakticky bez práce. Stačilo darovat mimozemšťanům pár pytlů uhlí a na oplátku jsme mohli převzít jejich výzkumnou zprávu.

Mimozemšťanů je na naší planetě ohromné množství. Dokážou vyzpovídat takové množství lidí rovnoměrně rozložených po celém světě, že se světové agentury průzkumu veřejného mínění mohou jít schovat. Nevěříte nám? Nevěřte na mimozemšťany? Vaše chyba. Jsou tu a udělali si průzkum mínění lidstva. Zajímaly je jen takové názory, které jsou společně opravdu velkým a reprezentativním skupinám lidí, bez ohledu na zemi jejich původu. Pojďme nakouknout do zápisů našich milých vesmírných návštěvníků:

- Drtivá většina respondentů má černé vlasy a tmavé oči. Odlišně vyhlížející jedinci tvoří nepodstatnou menšinu, navíc názorově nejednotnou a výrazně vybočující názory a postoje z průměru. Pokud jsme chtěli komunikovat s opravdu statisticky významnou skupinou pozemšťanů některým z jejich jazyků, vystačili jsme si s čínštinou a angličtinou.

- Cítí se ohroženi globální změnou klimatu, protože Evropané používají nesmírné množství aut a jejich továrny a elektrárny produkují takové množství nečistých látek, že se počasí úplně zkažilo, voda vyschne a moře naopak stoupne. Sami Evropani to prý říkají. Oni proto raději nakupují výrobky z Číny, Indie, Indonésie a Jižní Koreje, aby klima zachránili před ničivostí Evropanů.

- Princip jin a jang, někteří raději mluví o joni a lingamu, je platný pro celý vesmír, to je všem jasné. Samozřejmě že není místo pro nějaké další principy, to by se svět zhroutil. Pochopitelně že oba principy jsou rovnocenné. Copak by mohli žít muži bez žen a ženy bez mužů? Cožpak je možné, aby se oba principy proměňovaly jeden v druhý nebo se prolínaly a nebylo by možné je jednoznačně rozlišit? K smíchu! Jin je jin a jang je jang, muž je muž a žena je žena!

- Shakespeare? To je nějaký spisovatel, asi Evropan, ne? Ne, nečetli od něj nic. Raději čtou spisovatele z Indie, Indonésie, Jižní Koreje, USA a Číny. Harry Potter? Ano, toho znají z filmu. Ale z toho, jak si Evropané představují kouzla, mají spíše legraci. Samozřejmě, že magie existuje. To by jinak tak skvěle nezabírala čínská medicína. To nejsou pověry, to prostě každý ví! Stejně tak každý ví, že levá ruka je prokletá a že démoni se mohou zmocnit lidské duše. O tom se ale v Harry Potterovi nic neříkalo. Prostě naivní běloši!

- Vesmír? O tom vědí svoje. Vědí přesně, kdo jej stvořil a kdy. Trochu nás to zaskočilo, podobné teorie jsme ještě nikdy netestovali. Nediví se, že jsme přišli a že jsme inteligentní. Kde jinde by prý měl existovat vyšší rozum, než ve vesmíru a u jejich zesnulých předků? Jenom se diví, že jsme při naší inteligenci nikdy nevynechali baseball, basketbal ani fotbal. Oni sami prý odjedou do Evropy nebo do USA a budou se tam žít jako sportovní hvězdy. Nebo budou dělat sportovní manažery. Nebo budou dělat taxikáře. Každopádně prý tam zbohatnou. Moc tomu nerozumíme. Chtějí po nás, abychom je ve svých kosmických lodích přemístili do států USA, Velké Británie, Německa, Švédska nebo Francie, hlavně prý ne někam jinam. Uvidíme, je jich trochu moc, musíme nejprve na planetě získat dostatek paliva, ostatně je budeme potřebovat i na návrat. Bohužel, místní už většinu zdejšího uhlí spotřebovali sami pro sebe. Asi budeme muset pokácet značnou část jejich stromů a nadělat uhlí ze dřeva. No co, alespoň díky oxidu uhličitému stoupne teplota planety na úroveň, kterou jsme tu při mnoha předchozích návštěvách už tolikrát zažili. Momentálně tu mají trochu zimu.

- Lidstvo je každopádně zvláštní a je s ním legrace.

Jestli přežijeme tohle léto...

Vidlák 3. července 2023

Myslím, že nám současné události ve Francii celkem hezky ukazují, proč tam všichni tak moc potřebují, aby se o henty migranty v rámci povinné solidarity postaral někdo jiný. Mají tam poněkud problémy... Jejich hořlavé, výbušné a hlasité kulturní obohacení jaksi už překonalo jobovky z Ukrajiny a Zelenský má co dělat, aby připomněl evropským hodnotám, že za EU se bojuje u Kyjeva a nikoliv v Paříži.

Četli jste od Mariana Kechlibara jeho Krvavé levandule? Byl docela jasnozřivý... Pěkně popsal i způsoby, kterým se bude útočit na policejní stanice a obchody se zbraněmi a střelivem... i na starostovské vilky. Jen jedna věc je trochu jinak... zdá se, že ani imámové nemají svojí mládež pod kontrolou.

Všímáte si, jak moc se realita odlišuje od toho, co hlásají média a evropské hodnoty? Co myslíte, když to platí v Paříži a zřejmě i v Kyjevě, platí to i v Praze? Kolik je těch, o kterých Česká televize tvrdí, že jich je

většina a přejí si přijímat uprchlíky, bojovat proti Rusovi, zadlužovat zemi ve jménu amerických zbraní, dělat na školách společné záchody a nechat dětem číst pohádky od ošklivého zmalovaného chlapa?

V Pardubicích proběhla další bitka mezi Romy a Ukrajinci... zase v tom byl nůž, ale asi bychom měli být rádi. V Paříži v podobných bitkách figurují už i RPGčka. Pavel Blažek do toho řekne, že pochod Romů, který chtěl upozornit na to, co se u nás děje, byl nelegální... protože nebyl dodržen shromažďovací zákon. Prý varuje, aby se situace nevyhrotila jako ve Francii. Don Pablo zase jednou trefil kozla... ano, Francie hoří, protože se nedodržel zákon o shromažďování... vůbec ale vůbec to nesouvisí s dlouhodobou debilní migrační politikou a vůbec debilní politikou všeobecně.

Česká média už teď lomí rukama nad osekáváním pomoci uprchlíkům – především té části pomoci, kdy stát platí jejich ubytování v různých zařízeních. Vidlácky bych řekl, že evropské hodnoty fungují jen do výše státní kompenzace. Všichni o překot pomáhali, dokud to stát platil. Jakmile přestane, skončí prý až desítky tisíc lidí na ulici, bude z toho velký pohyb osob a policie už teď varuje, že to nebude zvládat, protože má spoustu práce s předvoláváním těch, kteří si dovolili na internetu napsat jiný názor, než má Rakušan.

Na Krétu navíc přiletělo americké letadlo, které je vybaveno zařízením na monitorování jaderného zamoření... Kaufland prý začne prodávat dozimetry... Můžeme se jen dohadovat, jestli manažeři prostě reagují na poptávku a nebo jestli vědí něco, co my ještě nevíme. Ostatně o tom, že Rusové si sami zničí záporožskou jadernou elektrárnu, o tom se mluví už několik měsíců a nikomu z našich uvědomělých eurosoudruhů na tom není nic divného. Ani atombába Drábová s tím nemá problém. Jen dezolátům (a mezinárodní agentuře pro atomovou energii) se to nějak nejeví.

Ukrajinská ofenzíva naproti tomu postupuje tak pomalu, že se o ní úplně přestalo mluvit... muslimská mládež v Paříži předvádí mnohem rychlejší postup. Dokonce i maršál Petrla přešel na komentování nepokojů ve Francii. Ukrajínští generálové stále častěji mluví o tom, jak velké oběti je stojí postup skrze ultrahustá minová pole, kde se nedá nikam stoupnout, nikudy projet a navíc Rusové nemají smysl pro fair play a odminované průchody zase na dálku zaminovávají. Každý den se tak stále jasněji ukazuje, že Rusové minulý rok nepředváděli mizerné vojenské výkony. V porovnání se současným ukrajinským protiútokem to byl docela impozantní postup. Já vím, že se to proukrajinským fandům nebude líbit, ale pokud před tím budou zavírat oči, zřejmě Ukrajíně brzy dojdou muži v jatečném věku.

Možná proto se tak pilně připravujeme na obrannou spolupráci s USA. Tohle je totiž první smlouva na světě, kterou bylo nutné uzavřít za každou cenu, ale uzavřela se úplně zbytečně, protože sem přece nikdy američtí vojáci nepřijdou. Alespoň takhle zněla argumentace hnutí ANO. Smlouvu nutně potřebujeme, ale nemusíte se občané bát, nebudeme nikdy souhlasit se skutečným pozváním vojsk. Jsem zvědavý, jak budou vypadat za dva až tři měsíce předvolební průzkumy. Jestli je u nás vnímání reality pokřivené stejně jako ve zbytku západní Evropy, tak z toho ještě bude hodně politického mrzeníčka.

Za týden a kousek nám začíná summit NATO ve Vilniusu... Západní papaláši se tam sjedou a budou muset konstatovat, že ruský režim je stále pevný v kramflecích... Jak to řekl Orbán? Povstání, které se vyřeší za dvacet čtyři hodin, to fakt není známka ruské slabosti, ale ruské síly. Podívejte na Asada -v jednu chvíli přišel o víc jak půlku území a stejně stále vládne a je silný v kramflecích. Ukrajina nevítež, jen plýtvá životy, západní vojenskou technikou a nekrytými dolary. Navíc Rusové v poslední době stále častěji střílejí rakety primárně na západní důstojníky v kramatorských pizzériích.

Ofenzíva na Donbase se nedaří, Francie hoří, Orbán říká, že on Maďarsko do války nezatáhne, radiační letadlo je v Evropě... Sakra, jestli přežijeme tohle léto,

tak už přežijeme všechno...

A propo... neměl by nám teď někdy Stanjura říct, o kolik přetápl schodek v červnu?

Pokud mě chcete podpořit v mém Vidláckém úsilí, prosím pošlete dar Institutu českého venkova. Číslo účtu: 1769955003/5500 IBAN: CZ835500000001769955003.

Sebedestruktivní novozákonní rys naší civilizace

Vratislav Hlubeček NevPes

Křesťanství vyšlo ze starozákonního judaismu, ale doplnilo ho o princip lásky k bližnímu svému. Zprvu se to vztahovalo ovšem jen na souvěrce a křesťané vyplnili svoji historii nejednou zbytečnou křížovou výpravou do oblasti středního východu či proti husitům nebo v třicetileté válce vůči evangelickým odpadlíkům. Stálo to spousty životů, hodnot a moc to nepřineslo. Pozdější euroatlantická civilizace, která z křesťanství vzešla, to doplnila o kolonialismus. Ne, že by výboje i dnes zcela utichly, ale navrch získává pragmatický humanismus. Ne vůči celým národům, ale vůči jednotlivcům či skupinám trpících a strádajících. Tentokrát se to vztahuje i na některá ohrožené živočichy a rostliny.

Také islám prošel obdobným vývojem. Rozšiřoval se výboji v ohromnou říši, ne nepodobnou té římské. V osmém až třináctém století prošel „zlatým věkem“, kdy vytvořil stavby, vědu a umění, které obdivujeme dodnes. Překladem do arabštiny zachránil starověká díla, která by pro nás byla jinak ztracena. Ovšem nedařilo se mu tak jako křesťanství, které se přetavilo v kapitalismus. V pozdější době se stal obětí kolonialismu. Po světových válkách se osvobodil a vkládal velké naděje ve svou nezávislou obnovu. Ta se však nekonala a neúspěch vedl k postupné stagnaci a frustraci. Hledá se pochopitelně viník. Státy museli stabilizovat diktátory a návrat k víře. Je to něco podobného jako kdysi u nás národní obrození, kdy jsme se upnuli k češtině a vlastenectví. Neúspěch vůči dravému kapitalismu vedl k závisti až nenávisti. Imámové podobně jako buditelé posilují tu pravou víru dle koránu a kritizují úpadek a bezvěrectví západní společnosti. Dáváme jim k tomu ostatně dostatek příležitosti prostitutací, drogami, relativizací všeho a oslavou LGBT komunit a svým pragmatismem.

Je tu ještě jeden faktor. My zhýčkaní blahobytem a postupnou feminizací pomalu vymíráme, kdežto islámské země, kde o početi rozhoduje muž a náhoda, prochází populační explozí. Je jich stále více a tak v konkurenčním prostředí jejich průměrná životní úroveň nestoupá. K tomu si ještě připočtete vliv oteplování a některých našich nemoudrých rozhodnutí, jako arabské jaro a problém je na světě. Dávají se na pochod. Kam? K těm dekadentním, kteří požívají nezasloužený blahobyt. Dokud jich bylo málo, tak jsme je s přirozenou humanitou a ohledy přijímali. Také v naději, že se asimilují a budou z nich normální Evropané. A také jako levnou pracovní sílu na profese, které už zhýčkaní Evropané nechťejí dělat.

Francie by mohla vyprávět. První generace přistěhovalců z Maroka či Alžíru byly vděčné a pracovitě.

Svět není místo, kde by si jedinec mohl zvolit libovolné místo k žití. Tak to nefunguje. Každý někam patří a má zde kořeny, s kterými je spjat hlouběji, než si myslí. Všude už také někdo žije. Dopřáno je to jen pár podnikavým šikovným jedincům, ne táhnoucím hejnu. Jistě půjdou tam, kde je šance, že jim něco dají a že se uchytí. Ne tam, kde po nich budou střílet.

Naše křesťanské kořeny humanity jsou dobré a můžeme na ně být právem hrdí. Jsou ovšem spíše charitou, aby většina pomáhala trpící menšině a při tom to přežila. Nejsou vhodné pro velké migrační vlny, které čas od času dějiny vyvolávají. Ty nás převálcují, jako se to stalo Keltům a dalším v minulosti. Pak už to není o nějaké humanitě, ale o boji o holý život. Budeme milovat bližního svého tak dlouho, až se stane naším pánem? Pak už to je zase o starozákonním oko za oko a zub za zub.

Květen 1945 – příběh naší rodiny

9. 6. 2021 autor: Karel Paták

Moje babička Erika, rozená Schwalb a můj děda Karel Paták.

Jejich příběh je v kostce příběhem XX. století na našem území, s důsledky jeho historie se dnes pereme každý den.

Babička se narodila v roce 1917, ve Vojkovicích nad Ohří, v plně německém osídleném území C&K monarchie, které po jejím rozpadu připadlo nově vzniklému státu, Československu.

Celá oblast "poohří" byla stovky let zpět německá a československý stát tam alespoň posílal některé české úředníky jako poštmistry, policisty a třeba i "ajzboňáky", což byl právě můj děda.

Tam se zamiloval do babičky, /divíte se? :)/, vzal si ji a narodily se jim ještě ve Vojkovicích (Wickwitz am Eger) tři děti.

Když pohraničí zabral Hitler dostala mladá rodina, jako smíšené manželství, nabídku: pokud děda přijme říšské občanství, nebudou muset do odsunu.

Děda jako vlastenec (opravdový český vlastenec, ne hovado, dnes pobíhající s ruskou trikolórou na náměstích) a člen Nársoc strany odmítl a rodina se vydala jako uprchlíci do Čech.

Útočiště našla ve středočeské Loděnici, kde děda dělal opět výpravčího na dráze a po krátkém pobytu u jedné z místních rodin, dostali byt přímo v budově loděnického nádraží.

Konec války

Všichni Němci z Loděnice byli zavřeni v místní škole, kde čekali na přesun do Berouna do sběrného tábora. Tehdy se staly se dvě osudové věci:

1. Jeden ze synů Eriky Patákové (můj strejda) dostal doma akutní zánět ledvin a lékař poslal pro babičku do školy, ať se o něj stará, než přejde akutní fáze nemoci a pak, že by se zase vrátila do internace do školy. Učitel, který zadržené Němce hlídal babičku pustil...

2. Mezi zadržovanými byli dva němečtí usedlíci, které okupační síly dosadily za války do administrativních pozic. A tito dva lidé, kteří byli s naší obcí velmi sžiti, po celou válku zadržovali desítky udání Čechů na jiné Čechy, na jejich sousedy, kolegy v práci a kamarády, navíc spoustu loděnických fiktivně zaměstnávali, aby nemuseli do říše na nucené práce.

Bohužel, tito lidé byli pro udavačskou lůzu smrtelně nebezpeční a nesměli u výslechů v Berouně promluvit.

"Vlastenci" se shlukli před školou, ozbrojeni násadami od náradí, plaňkami od plotů s natlučenými hřeby, pohrabáči, lopatkami a požadovali vydání "německých zločinců" k potrestání.

Revoluční garda se proto, obávajíc se, že bude hůř, pokusila zadržované, cca 20 lidí, urychleně eskortovat asi 10 km pěšky do Berouna. Šlo z většiny o dlouholeté občany Loděnice, aktivní nacisti, byli mezi nimi 2-3, šlo o dozorce z místní továrny.

Zástup ušel za neustálého lynčování desítkami jejich spoluobčanů asi polovinu cesty, kdy už byli Němci skalpováni, měli zpřerážené ruce, vyraženy zuby, atd, atd.

Na této polovině potkali skupinu vojáků armády ROA (vlasovci), která si měla vězně převzít, což však kvůli jejich stavu odmítla.

Došlo k jednání "tripartity" lůza- RG-ROA, výsledkem byla poprava zastřelením všech zúčastněných a to včetně dvou Čechů, kteří se mezi Němce dostali nedopatřením, jenže jednak by pak mohli svědčit, kdo ty Němce cestou atakoval a také jejich stav vyžadoval minimálně hospitalizaci, což by se také neobešlo bez šetření. Tak museli zemřít jako nepohodlní svědci rovněž.

Závěr:

A: Jediný občan Loděnice německé národnosti, který přežil toto řádění poválečných odbojářů, byla moje babička

B: Takřka všichni z onoho bicího komanda, kteří za války neváhali udáním poslat své spoluobčany do náruče smrti, po válce vstoupili do KSČ.

AB: Babička Erika Patáková dožila svých dnů v Loděnici, kde zemřela v létě 2007.

Tento příběh pěkně zpracovali v Paměti národa: <https://youtu.be/LSPfdUTvCOM>

Dobrý den, pane Šinagle, tato mladá žena byla pravděpodobně Vaše příbuzná - teď chápu, proč o tom často píšete. Je to hrůzné. S pozdravem Tomáš Mertl
Dívka na fotce je Adéla Šinaglová z od nás Loděnice při jedné z obecních slavností. 8. května 1945 ji umlátili spolu s dalšími 18 sousedy loděničtí kolaboranti a udavači. Potřebovali umlčet svědky a vylepšit si kádrové profily. Adéla byla naše loděnická Němka a bylo jí 19 let.

***

Dobrý den pane Mertle,

děkuji Vám za připomenutí a fotografii, ano hrůza! Nevím, zda byla, ale jeden bavorský kněz mi napsal, že mé příjmení je ve starobavorském slovníku, takže kdoví? Kříž u zabitého jsme postavili s panem Zemánkem a s jeho studenty jsme šli "cestu smrti" z Loděnic - https://berounsky.denik.cz/zpravy_region/obeti20080630.html. Znal jsem starostu pana Karla Patáka, z jehož knihy jsem se poprvé o masakru dozvěděl. Napiši článek!

BBC: Od skandálu k omluvě

Lubomír Stejskal NevPes

V pořadu BBC News odvysílaném v úterý 4. července byl hostem moderátorky Anjany Gadgilové bývalý izraelský premiér Naftali Bennett. Téma: Protiteroristická operace v Džanínu.

Interview vyvolalo po několika minutách skandální kontroverzi. Bennett nejprve vysvětlil, o co při džanínské akci šlo. V reakci na dotaz moderátorky: „Izraelská armáda to nazývá vojenskou operací, ale nyní víme, že byli zabiti mladí lidé, čtyři z nich (ze zlikvidovaných teroristů – LS) byli mladší 18 let - je to skutečně to, co se armáda rozhodla udělat?“

Bennett reagoval: „Právě naopak. Všech 11 mrtvých byli militanti. Pakliže existují mladí teroristé, kteří se rozhodnou použít zbraně, je to na jejich zodpovědnost. Za poslední rok jsme měli více než 50 zavražděných Izraelců, v mnoha případech teroristy, kteří byli poslání z Džanínu - tam byli ozbrojeni, vycvičeni a vysláni vraždit Izraelce. Džanín se stal epicentrem teroru, takže jsme bohužel museli vstoupit do tohoto sršního hnízda a teroristy zneškodnit. Všichni zabítí Palestinci jsou v tomto případě teroristé.“

Moderátorka jako by hosta neposlouchala a dál vedla svou: „Teroristé, ale děti – izraelské síly rády zabíjejí děti.“

Bennet opáčil: „Pokud máme 17letého Palestince, který střílí na Vaši rodinu, kdo to je?“ Moderátorka ale pokračovala ve své linii: „Podle vaší definice je nazýváte teroristy. OSN je nazývá...“ V tu chvíli ji expremiér přerušil a řekl: „Ne ne, já se vás ve skutečnosti ptám na to, jak byste nazvala 17letého člověka s puškou, který střílí na Vaši rodinu a vraždí Vaši rodinu? Jak byste takovou osobu definovala?“

Následovala šokující reakce moderátorky: „O tom se nebavíme. OSN je definovala jako děti a my víme, že při tomto cíleném útoku byli zabiti čtyři lidé ve věku mezi 16 a 18 lety. Nezapomínejme, že jde o cílený útok. Izraelské síly jdou a hledají tyto lidi.“

Bennett na tuto nehoráznost uvedl: „Něco mi tu chybí. Jak víte, 17letý terorista může vraždit civilisty. Je zásadní rozdíl mezi tím, co dělají oni, nepokrytě a záměrně si jako terč vybírají civilisty, a tím, co děláme my, když si jako cíl vybíráme teroristy. Tedy pravý opak. My děláme správnou věc, zatímco oni zabíjejí civilisty a skutečnost, že tu vytváříte morální ekvivalenci nebo ještě něco horšího považují za neakceptovatelné.“

Je neuvěřitelné, že moderátorka tak renomovaného a důvěryhodného média, za jaké je televize BBC všeobecně považována, není schopná či ochotná pochopit prostou skutečnost. I „děti“ v pozdním teenagerovském věku, jsou-li vychovávané od útlého mládí k fanatické nenávisti vůči Izraeli, k odvívku k ozbrojenému „odporu“ (rozuměj: teroru) a mučednictví a jsou-li jim od školy vtulovány do hlavy lži, že historická Země izraelská (Palestina) patří nikoli Židům, ale pouze jim, Arabům, mohou být už v šestnácti letech stejnými vraždícími monstry jako teroristé dvacetiletí či starší. Vražda spáchaná nezletilým zločincem na nevinných lidech není o nic méně vraždou jenom proto, že šlo o pachatele mladšího osmnácti let. OSN je může zařazovat do škatulky „děti“ jak je jí libo, ale to nic nemění na tom, že jde o teroristické zabíjčky, které je zapotřebí nemilosrdně likvidovat. V opačném případě oni budou likvidovat Izraelce.

OMLUVA

Lživé a nehorázné tvrzení moderátorky Gadgilové, že izraelské vojáky rádi zabíjejí děti nezůstalo bez odezvy. BBC dostala řadu stížností, kromě jiného od předsedy Evropské židovské asociace Menahema Margolina. Protesty padly na úrodnou půdu. Web Ynetnews ve středu 5. července večer informoval o tom, že se BBC omluvila. Za vyjádření, že izraelské obranné síly rády zabíjejí děti. Ve své reakci uvedla, že otázku dopadu operace v Džanínu na děti a mladé lidi nastolila OSN, a přestože to bylo pro diskusi v rozhovoru legitimní téma, BBC „se omlouvá za to, že jazyk použitý v této linii dotazu nebyl dobře formulován a byl nevhodný.“

Co k tomu dodat? Pokud budou moderátoři světových médií, která spoluutvářejí veřejné mínění, tímto způsobem informovat o izraelsko-palestinském konfliktu a předkládat podobně nehorázné falešné dezinterpretace toho, co se v regionu skutečně děje, nejenže se budou muset omlouvat stále častěji (toto není první případ – lidem v tomto směru se zdá být CNN), ale budou krok za krokem ztrácet pověst informačních zdrojů, kterým lze věřit a stále víc se budou blížit k hranici, za níž působí sdělovací prostředky předkládající záměrně deformovanou realitu.

ODKAZY

Informace o interview BBC s Naftalim Bennettem <https://www.israelnationalnews.com/news/373697>
Informace o omluvě BBC

<https://www.ynetnews.com/article/6ga29urrk>

Henten summit NATO...

by Vidlák, 5. července 2023)

Už jsem to včera trochu naznačil... za týden se nám sejdou nejvyšší papaláši našeho skvělého, moderního, pokrokového a dynamického Západu, aby si tam mezi sebou řekli to, o čem si vrabci cvrlikají. Totiž, že moderní válka zase jednou vypadá úplně jinak, než si všichni mysleli, používají se v ní úplně jiné zbraně, technický pokrok zase jednou předběhl myšlení generálů a přes všechny mediální výstupy, Rusko se nechystá rozpadnout, Putin je pevný v kramflecích, má dost surovin i továren a kamarády v Číně a nám tady v Evropě jaksi dochází dech, protože válčit s mongoloidními hordami je samozřejmě cool, ale strážce klimatu Timmermans se nehodlá vzdát svého snu o zelené budoucnosti, takže jaksi není z čeho dělat kanóny, petardy a bumajzle.

Vy, co si pořád ještě myslíte, že slavně vítězíme a Ukrajině stačí jen dodat posledních deset tanků, dvacet obrůků a svaté Himarsy, doporučuji sledovat vývoj našeho státního rozpočtu. Dále prosím upřete svou pozornost na vládní škrty pomoci ukrajinským uprchlíkům, vzpomeňte si, před jak dávnou dobou se mluvilo o tom, že budeme na Ukrajině něco rekonstruovat, podívejte se, jak Válka brilantně vyřešil nedostatek léků a jak Bartoš mluví o tom, že cesta z bytové krize spočívá v tom, že byty nebudeme vlastnit.

Podívejte se na hořící Francii, podívejte se na poslední rozhovor s generálem Zalužným (sakra viděl ho někdo, nebo odpovídal na dotazy korespondenčně?) o tom, že ofenzíva není žádná show pro fanoušky, podívejte se, jak Rusové střelí západní důstojníky v pizzériích, přečtete si přímo na Novinkách, že ruské drony Lancet bez problémů sejmou i toho Leoparda, koukněte na proruské stránky na Telegramu a mrkněte, jak to vypadá, když Ukrajinci za těžkých ztrát na minách postoupí kupředu a pak dostanou sodu termobarickými raketami, které to berou plošně.

Nebudu vůbec spekulovat o tom, že Prigožin má v Bělorusku úkol, dělat to, co Rusko oficiálně jako stát nemůže – třeba výpady do Litvy v době konání summitu – ne, nemám to zapotřebí. To, co se bude ve Vilniusu odehrávat, to se obejde i bez takovýchto rekvizit. Nebudu ani spekulovat o teroristickém útoku na Záporožskou jadernou elektrárnu. Nebudu spekulovat o otevření nějaké nové fronty proti Kyjevu. Neříkám, že je to nemožné, ale víceméně jsme právě svědky toho, co napsal jeden můj čtenář... Steinerova ofenzíva selhala a tak se bude čekat, kdy přijde Wenck.

Já jsem při sledování celosvětového cvrkotu tak nějak nabyl dojmu, že všechny ty naše líbodemé lidry, kteří dovedli náš civilizační okruh tam, kde je, čeká ve Vilniusu celkem jednoduché rozhodování o dvou variantách, přičemž pro obě si připravili a stále ještě připravují podmínky. Odtud má právě náš Řehka ty nápady ohledně mobilizace a že ve válce s Ruskem budeme od první minuty jako logistický týl. Odtud vítr fouká, když má Lidsey Graham radost, jak skvěle Američané investovali do zabíjení Rusů a proto překládal rezoluci, že v případě útoku na jadernou elektrárnu by mohlo NATO na Ukrajině přímo zasáhnout. Ale také vidíme Orbána, který říká, že do toho nepůjde, Scholze, který říká, že Ukrajinu do NATO zatím nepřijmou a podobné signály, že to celé může být i jinak.

Podle mě je to tentokrát docela snadné. Papaláši se budou rozhodovat mezi koncem světa nebo koncem Západu.

Zelenský se loni vmanipuloval svými výroky do situace, kdy je všechno prohra. Tedy kromě osvobození celé Ukrajiny i Krymu. Západ mu v tom zdatně sekundoval a nalil do tohoto projektu tolik peněz, že jeho krach znamená krach spousty dalších věcí. Především důvěryhodnosti NATO a USA. Bohužel, na vítězství v konvenční válce to moc nevypadá. Je tam moc min, moc dronů a příliš mnoho mužů přichází o nohy i o život.

U nás na Západě se už dlouhou dobu vše řeší tím, že toho musí být víc. Nefungují-li Evropské hodnoty, chce to víc Evropy. Nefunguje-li trh, chce to víc trhu. Nefunguje-li grýndýl, chce to víc grýndýlu. Takže bychom neměli být překvapení, že když nefunguje válka, chce to víc války. Víc než tanky, kanóny a raketomety už je jen atom.

Takže to bude asi podobné, jako když do Polska doletěly ty dvě ruské rakety, co se z nich vzápětí stala jedna ukrajinská raketa. A stejně jako tenkrát bude záležet na senilním dědečkovi (případně jeho loutkovodičích), jak to vyhodnotí. Kdyby tenkrát Biden řekl, že to byla ruská raketa – jdeme do války – tak jsme v ní prostě byli a žádný novinář ani voják by ani nepípl, kde je pravda.

Je úplně jedno, jak budou vypadat praktické výstupy ze summitu. Je úplně jedno, kdy a jak někdo zkusí udělat výbuch v záporožské jaderné elektrárně. (Prý dneska v noci) Důležité je jediné – co na to řekne kolektivní Biden. Připraveno je obojí. Ústup i eskalace. Jednání o míru, které se tak jako tak stane prohrou Západu a nebo riskování plnotučné atomové války.

Tak či tak, žádná legrace to pro nás nebude. Z mého pohledu se řeší jen to, zda to schytá sama západní Evropa a nebo celý svět. Hloupostí našich lídrů jsme se vmanipulovali do pozice, že buď to tady fest prohrajeme, nebo nebude vůbec žádných vítězů. Buď se na bojiště nažene další jatečné maso, nejlépe z koalice ochotných a k tomu se udělá nějaké elektrárenské divadýlko, aby to bylo ospravedlněno, nebo to prostě bude znamenat konec Západu, jak ho známe, i kdyby se Koudelka ufizloval. Ale co na takovou koalici ochotných řekne Rus (případně co Rus udělá), to nikdo neví.

Buď riziko atomové války, nebo blamáž našich elit...

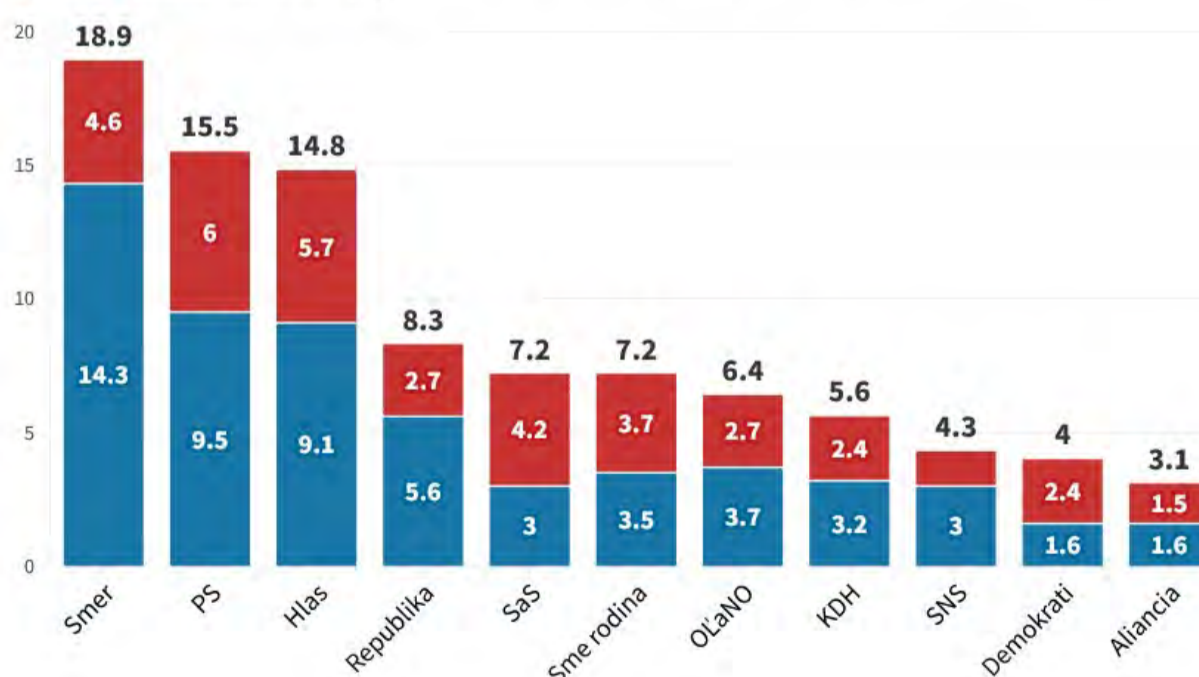
Jak se za těchto okolností všichni ti Fialové, Scholzové Macronové, Blinkeni a další, rozhodnou?

Volby rozhodnú nerozhodnutí.

Pracující důchodkyně zvažuje Smer a Republiku a Matovičov volič zasa Pellegriniho

Aká část voličov strán zvažuje aj inú stranu (Ipsos, jún 2023)

■ jadro ■ zvažujú aj iné strany

Prečo si ľudia nevedia vybrať, koho budú v septembri voliť:

Aké je sklamanie tých, ktorí uverili, že „Matovičov všetkých pozatvára“.

Ako rozmýšľa nevolička, ktorá chodila na covidové protesty.

Čoho sa obáva príslušník dvoch menšín – Maďar a geji.

Ako vidia politiku v rodine, kde roky volili Mikuláša Dzurindu.

A čo presvedčí študenta žurnalistiky alebo matku na materskej.

Tieto voľby rozhodnú veľké presuny voličov. Státisíce ľudí si teraz, tri mesiace pred termínom volieb, ešte stále nie sú isté, komu dať hlas.

Ukázali nám to už voľby 2020, keď sa napokon až štvrtina všetkých voličov presunula k Igorovi Matovičovi – a veľká väčšina z nich k nemu prešla až v posledných týždňoch.

Aj teraz ľudia hovoria, že si ešte nie sú istí svojou voľbou. Prieskumy preferencií vedie Smer, no každý štvrtý volič strany Roberta Fica hovorí, že zvažuje aj iné strany. Podobne to má aj zhruba 40 percent voličov Progresívneho Slovenska či dokonca až takmer 60 percent voličov SaS.

Našli sme šiestich rozdielnych ľudí a hovorili sme s nimi, prečo sa ešte nerozhodli, koho budú voliť. Tri mesiace pred voľbami sme sa s nimi rozprávali aj o páde vlády, o vojne na Ukrajine, o škandáloch Borisa Kollára – a aj o ich bežnom živote.

Pre niektorých z nich bolo nepredstaviteľné, aby o politike prehovorili verejne, preto uvádzame iba ich krstné meno. Ostatní ukázali aj svoju tvár.

Znovu sa k týmto príbehom vrátíme ešte dvakrát – mesiac pred voľbami a veľmi krátko pred volebným dňom –, aby nám povedali, ako sa napokon rozhodli.

Počúvali sme ich názory, nehodnotíme ich ani nekomentujeme. Nejde o reprezentatívny prieskum, chceli sme zistiť, ako rôzne o voľbách rozmýšľajú nerozhodnutí.

SPORT

Strýcová je ve finále

Tenistka Barbora Strýcová si zahraje v rámci rozlučkového turné finále čtyřhry ve Wimbledonu. Spolu s tchajwanskou spoluhráčkou Sie Šu-wej zdolala dvojici Marie Bouzková, Sara Sorribesová 6:4, 6:1.

Juventus už nechce superligu

Juventus Turín oznámil, že chce odstoupit od projektu fotbalové superligy. Jeden ze zakládajících členů kontroverzní soutěže o tom informoval na webu.

Mäki v Chořově s rychlým časem

Kristiina Mäki předvedla v běhu na 1500 metrů svůj druhý nejlepší výkon v kariéře a časem 4:03,27 minuty na mítinku Diamantové ligy v Chořově skončila desátá. Oštěpařka Nikola Ogrodníková obsadila 4. místo hodem dlouhým 60,55.

Bartůňková druhá na Wimbledonu

Sedmnáctiletá tenistka Nikola Bartůňková juniorský titul ve dvouhře ve Wimbledonu nezískala. Clervie Ngounouevé z USA ve finále podlehla dvakrát 2:6.

Letter from aboriginal PM

Author Jacinta Nampijinpa Price..

Given we are continually being denigrated as a nation and bombarded by accusations of racism and bigotry, I felt it wasn't only necessary to defend my home and the country I love but to also provide the overwhelming evidence that demonstrates these accusations are lies. If we can't have pride in our own nation how are we expected to evolve successfully? If we keep telling a particular demographic they are victims of others of a certain skin colour we are effectively removing that demographic's agency and that, to me, is completely un-Australian.

Here is a list of our nation's achievements toward Aboriginal Australia and dare I say there's very likely a whole lot that I have missed but we have to start somewhere right?

1856 – In South Australia all Men including Aboriginal Men were given the right to vote.

1896 – In South Australia all Women including Aboriginal Women were given the right to vote, 32 years before Women in England were given that right.

1948 – It is not well understood but no one in Australia was an Australian Citizen up until this year. We were regarded as British Subjects until the Citizenship Act was passed. Citizenship Rights were being extended to Aboriginal Australians gradually throughout the 1950's and 1960's by Coalition Governments'.

1962 – Aboriginal Australians were granted the Right to Vote by a Coalition Government.

1964 – Aboriginal Australians were virtually granted full Citizenship Rights under a Coalition Government when the Aboriginal Ordinance was repealed.

1967 – The Referendum went through with overwhelming support of well over 90% of Australians voting to allow Aboriginal Australians to be included in the Census and for Aboriginal Affairs to become a Commonwealth responsibility. Another successful Coalition Government initiative.

1968 - The Equal Pay decision was applied by a Coalition Government.

1970 - A state Coalition Government in Victoria handed back the Lake Tyers reserve to the Aboriginal community.

1971 - Senator Neville Bonner, a Liberal, became our first Aboriginal Parliamentarian. Since then there have been 43 Aboriginal MP's throughout state and federal Parliaments in Australia. To add to this 8 MP's have recorded Aboriginal Ancestry but have not been identified as Aboriginal. The Northern Territory gave us the first and only Government, at any level, led by an Indigenous Australian. This is not widely known or celebrated because Chief Minister Adam Giles was with the Country Liberal Party.

1976 – The NT Land Rights Act was passed by a Coalition Government. Under this Act around 45% of the land and 80% of the coastline of the NT has been handed back to traditional owners, I'm one of them.

1992 – The High Court overturned the Principal of Terra Nullius with the Mabo Decision.

1993 – A Labor Government passed the Native Title Act.

In Australia today we have experienced historically significant acts of symbolism that include the 1991 Reconciliation Walk Across Sydney Harbour Bridge. For six hours 250,000 Australians of all backgrounds walked together to demonstrate the fact we are not racist but are overwhelmingly in support of Aboriginal Australia. We have spent a week every year since commemorating this event and what it means.

A Labor Prime Minister said 'Sorry' on May 26th 1998 in recognition of the impact of the policies of forcible removal of Aboriginal and Torres Strait Islander children from their families. These days and

others are commemorated every year to recognise historical injustices and to demonstrate that everyday Australians DO care for the plight of Indigenous Australians.

We spend days and weeks each year recognising Aboriginal Australia in the following ways:

National Apology Day

National Sorry Day

National Close the Gap Day

Anniversary of the Referendum

Reconciliation week

Mabo Day

Coming of the Light

NAIDOC Week

National Aboriginal and Islander Childrens' Day

International Day of the worlds Indigenous Peoples

Indigenous Literacy Day

Anniversary of the UN Declaration of Human Rights of Indigenous People

Throughout Australia 'Welcome to Country' or 'Recognition of Country' is applied as standard ritual practice before events, meetings and social gatherings by governments, corporates, institutions, primary schools, kindergartens, high schools, universities, work places, music festivals, gallery openings, conferences, and so on and so forth.

Aboriginal Australia is a part of the daily life of us all in some way shape or form and yet we are still facing accusations of racism in our nation. We have been hoodwinked into believing that somehow reconciliation means appeasing the aggrieved, those who refuse to forgive, and we are held to ransom every time the goal posts are shifted.

The good will and support of the Australian people is always on display and it has only gathered momentum along the way.

It's time now to recognise the efforts of thousands of Australians throughout our history who have done what was in their power to support Aboriginal Australia including those who are not Aboriginal but who call us family. It's time to recognise that we cannot possibly be a racist country if over 87% of people who identify as Aboriginal in non-remote areas of Australia are in fact married to non-Aboriginal Australians.

We must also remember that our nation is not only simply black and white. We are rich with the contribution of Australians of many backgrounds and this is one of our greatest strengths as a nation. What of the 30% of Australians who were born overseas, from every country on earth. Are they all racist too?

It's time to stop feeding into a narrative that promotes racial divide, a narrative that claims to try to stamp out racism but applies racism in doing so and encourages a racist over reaction. Yes, it is time for some truth telling.

We should be celebrating what we have achieved together before the good will of the nation runs out.

The Spirited Jewish History of Slivovitz

Why this super strong plum alcohol has such a unique place in Jewish culture.

By Joanna O'Leary

When you think of Jewish alcohol, Manischewitz (for better or worse) probably comes to mind. But slivovitz — a liquor with a forceful flavor and formidable strength — is arguably the Hebrew hooch.

Slivovitz, whose name is derived from the slavic word sliv for "damson plum," is made by fermenting plums, distilling the mash to 80-100 proof alcohol, then aging the resulting liqueur for up to 10 years in oak barrels. Slivovitz is largely produced in Central and Eastern Europe, where different countries create their own variants. In the Czech Republic, for example, slivovitz (in Czech, slivovice) is considered the national drink of the region of Moravia and is

served at room temperature in small shot glasses known as a panák. In Bulgaria, slivovitz holds special religious importance having been distilled for nearly seven centuries by members of Troyan Monastery. The monks' special blend is made from Madzharkini plums, a variety that grows only in the Troyan region and is distinctive for its easily extracted pits.

Although grains are introduced during some forms of the slivovitz fermentation process, some distillers decided to forgo this step as a means of ensuring the liqueur was kosher. This gesture rendered slivovitz initially attractive to Jews during Passover, specifically Seder dinners that traditionally called for the consumption of up to four glasses of wine. Unfortunately, local wines were often made alongside other spirits under non-kosher conditions and thus were unacceptable. And because, as Dr. Glenn Dynner, professor of Jewish studies at Sarah Lawrence College, points out, imported kosher wine was often prohibitively expensive and of limited availability, Jews gravitated toward slivovitz on such celebratory occasions.

But its kashrut status alone is an insufficient reason why slivovitz is considered particularly, or even especially, Jewish. According to University of Pittsburgh professor and slivovitz historian, Dr. Martin Votruba, "Jews would acquire this local drink after moving into European kingdoms. They would simply pick it up as part of the culture." It seems, however, their relationship with slivovitz became more purposeful during the 1800s in what is now Poland. Because they were considered relatively temperate compared to their countrymen, Jews were charged with operating drinking halls and taverns, and thus began to monopolize the liquor business, much of which revolved around slivovitz.

Another explanation as to why slivovitz holds a special place in the Jewish cultural imaginary is its strong anecdotal association with Jewish men of an older generation. In the 1990 film "Avalon," which chronicles the trials and tribulations of a Polish Jewish immigrant family at the turn of the 20th century, brothers Sam and Gabriel reminisce about their father:

"He never drank water. And oh, boy, could he drink! What was that stuff called he always used to drink?" "Slivovitz. Slivovitz. He used to call it, 'Block and fall.' You have one drink of that, you walk one block and you fall!"

Similarly, food writer Jordan Hoffman recalls his father describing how a swig of slivovitz (which they called 'Shleeve-O-Wits') by Hoffman's grandfather signaled the breaking the Yom Kippur fast:

"... they'd peer out of the apartment window, waiting to spot him walking back from the synagogue. He'd take his sweet time, pull off his coat and hat, open a rarely used cabinet, blow the dust off an old bottle, take a sip of something, make a face, then announce that everyone could eat."

As evinced by both accounts, slivovitz is not for the faint of heart and for some years, the caustic, bitter spirit fell out of favor. There are signs that slivovitz is slowly becoming back en vogue: restaurants, including New York's renowned Kafana, serve slivovitz and a handful of distillers, such as Stone Barn Brandy Works, are producing their own new-fangled versions. And fans of the enormously popular series "Homeland" will attest that it's the drink of choice for the character of Senator Andrew Lockhart.

Slivovitz' nostalgic appeal combined with the introduction of new, more palatable varieties means it has some real so-old-school-it's-cool potential. And who knows — the coming year may have us all slugging slivovitz slingers rather than espresso martinis.